- บทนำ -
FAI'S PART

TWITTER

@ihateworkday

14 Dec 2020 • 3.03 PM

อย่าไว้ใจทะเลในวันที่คลื่นลมสงบ

นี่คงเป็นข้อความเดียวในเวลานี้ ที่ผมอยากทวิต...

เพื่อระบายความรู้สึกและเตือนใจแอคเคานต์อื่น ๆ ที่อาจจะผ่านมาเห็นมัน

ก่อนเกิดพายุฝนลูกใหญ่ น้ำทะเลจะเรียบนิ่งไม่มีคลื่น ท้องฟ้าจะสดใสแต่ไม่มีลมพัดผ่าน นั่นทำให้ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมตัว และมัวแต่หลงระเริงไปกับบรรยากาศที่ดูไม่มีพิษมีภัยตรงหน้า

เช่นเดียวกันกับผม...คนที่กำลังเปิดประตูออกกว้างแล้วเดินเข้าไปในห้องประชุมขนาดใหญ่ด้วยใจโหวง เมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อน ผมเป็นเพียงพนักงานคนหนึ่งในบริษัทที่ปล่อยให้ทุกวันของการทำงานดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ใช้เวลามากมายเพื่อแอบมองใครบางคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลด้วยหัวใจพองโต และหวังว่ากิจกรรมน่าสนุกที่ถูกจัดขึ้น

จะทำให้ตัวเองได้ก้าวเข้าไปอยู่ในสายตาของเขาคนนั้นสักครั้ง

โดยไม่คาดคิดเลยว่า ในวันนี้...

"สวัสดีครับ"

ผมจะต้องเอ่ยคำทักทายเพื่อขัดจังหวะการประชุมครั้งสำคัญของบริษัท จะต้องหยิบสายสีดำที่อยู่ไม่ไกลจากเครื่องโปรเจ็กเตอร์มาเชื่อมต่อเข้ากับโน้ตบุ๊กของตัวเองท่ามกลางสีหน้างงงันของผู้บริหารระดับสูงทุกคนในห้องกว้าง จะต้องปล่อยให้หน้าจอผ้าใบด้านหลังปรากฏภาพสีขาวที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษสีดำอยู่ตรงกลาง

'CONFESSION'

(คำสารภาพ)

และใช่ ผมจะต้องสารภาพว่าตัวเองเป็นผู้ชาย...

...

..

.

ที่ชอบผู้ชายด้วยกัน

แม้จะรู้ดีว่าการป่าวประกาศถึงรสนิยมทางเพศของตัวเองต่อหน้าผู้ใหญ่นับสิบที่กำลังประชุมกันอย่างเคร่งเครียดไม่ใช่เรื่องที่สมควรทำเลยแม้แต่น้อย แต่ผมจำเป็นต้องทำเพื่อเก็บรักษาความลับที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้น

เพราะมันคือข้อแลกเปลี่ยนสุดท้าย...

ในฐานะบัดดี้และบัดเดอร์

- บทที่ 01 -
FAI'S PART

หนึ่งเดือนก่อนหน้า

Cher-ry changed the group's name
to "กูเกลียดอีผึ้ง"

ถึงจะมองชื่อไลน์กรุ๊ปที่รุ่นพี่ในแผนกเพิ่งเปลี่ยนมาใช้ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

แต่เชื่อเถอะ...

ผมเห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

ผมชื่อ ฝาย—ชลธาร อิสระยั่งยืน อายุยี่สิบห้าปี เป็นพนักงานในตำแหน่ง แอคเคานต์ เอ็กเซ็กคิวทีฟ (Account Executive) หรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า เออี (AE) ของบริษัทเอเจนซี่โฆษณา (Advertising Agency) ชื่อดังย่านอโศก หน้าที่หลัก ๆ ของผมก็คือการให้บริการลูกค้าและเป็นตัวกลางคอยประสานงานระหว่างลูกค้ากับทีมงานจากแผนกอื่น ๆ ภายในบริษัท

ปัจจุบัน แผนกนี้มีพนักงานทั้งหมดสิบคนครับ ทุกคนนั่งทำงาน

อยู่ในพื้นที่ริมหน้าต่างที่มีพาร์ทิชั่นกั้นไว้โดยรอบ และถูกแยกย่อยออกเป็นสองทีมตามประเภทของสินค้าและลูกค้าที่รับผิดชอบ ผมอยู่ในทีมที่ดูแลสินค้าประเภทอาหารและเครื่องดื่มโดยเฉพาะ ซึ่งนอกจากผมแล้ว ยังมีพนักงานอีกสองคนด้วยกัน

เริ่มจากด้านขวาของผม ผู้ชายที่กำลังคุยโทรศัพท์ด้วยท่าทางตึงเครียด มีชื่อว่า อั๋น ครับ เราอายุเท่ากัน ตำแหน่งเดียวกัน และเข้าทำงานที่นี่พร้อมกัน ดังนั้นแม้ว่านิสัยของเราจะแตกต่างกันมากแค่ไหนเราก็สนิทกันได้ไม่ยาก

แต่ถ้าคุณมองเลยไปอีกนิด ก็จะพบกับหญิงสาวที่กำลังลุกขึ้นยืนพร้อมกับถอดสายชาร์จแบตเตอรี่ออกจากโน้ตบุ๊ก นั่นคือ พี่เชอรี่ แอคเคานต์ ซูเปอร์ไวเซอร์ (Account Supervisor) หรือ เอเอส (AS) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เหนือกว่าผมขึ้นไปหนึ่งขั้นตามความอาวุโสและประสบการณ์การทำงาน

“มีประชุมเหรอพี่” ด้วยอุปกรณ์ที่อยู่ในมือ ทั้งโน้ตบุ๊ก สมุดบันทึก และปากกาคู่ใจ คงไม่ใช่การเดินลงไปซื้อชานมไข่มุกหรือออกไปหาลูกค้าข้างนอกแน่ ๆ

“เออ” พี่เชอรี่ตอบหวัด ๆ “ลูกค้าบอกจะถึงแล้วเนี่ย”

“มาเองเลยเหรอ” อะไรก็ตามที่ทำให้ลูกค้ารีบร้อนขนาดนั้น มันต้องไม่ใช่เรื่องดี

“มาด่ากูไง”

นั่นไง ผมเดาถูก...

“หน้างอไม่แคร์โบท็อกซ์เลยเจ้...” นั่นเสียงของไอ้อั๋นครับ มาพร้อมกับรอยยิ้มยียวนที่ทำให้ผมมั่นใจว่าเราคิดตรงกัน ปัญหาที่พี่เชอรี่กำลังเผชิญน่าจะไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดของตัวเอง แต่เป็น... “ลูกค้าไอ้ผึ้งเหรอ”

แต่ถ้าเป็นผม จะไม่โพล่งถามออกไปแบบนี้แน่...

พลีชีพสุด ๆ

“มึงอย่าพูดชื่อมันได้มั้ย ฟังแล้วปวดหัวจี๊ดเลยเนี่ย” เป็นไปตามคาดครับ พี่เชอรี่แผดเสียงขึ้นทันทีตามแรงอารมณ์ ทำให้ผมและไอ้อั๋นเผลอหัวเราะออกมาเบา ๆ “เดี๋ยวประชุมเสร็จก่อน กูจะไปขอที่อยู่มันจากฝ่ายบุคคล”

“จะทำอะไร” ไอ้อั๋นเบี่ยงตัวไปทางพี่เชอรี่ “ไปตบมันที่บ้านเหรอ”

“เออดิ”

ฟังดูเหมือนพูดเล่น แต่ผมเชื่อว่าต้องมีสักวูบหนึ่งแหละที่พี่เชอรี่คิดจริง ๆ

“จ้างคนมั้ย” ไอ้อั๋นนี่ก็ด้วย “พี่ของแฟนผมรู้จักกับนักเลงที่ขอนแก่น”

“เอา มึงจัดมา” พี่เชอรี่ตอบตกลงด้วยเสียงดังฟังชัด ก่อนจะกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปทางด้านหน้าออฟฟิศซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องประชุมหลายขนาดเมื่อมองเห็นเวลาจากนาฬิกาตั้งโต๊ะของตัวเอง ขณะที่ไอ้อั๋นหันหน้ามาทางผมเพื่อหาแนวร่วม

“มึงเอาด้วยมั้ย”

ผมส่ายหน้าเบา ๆ พลางปฏิเสธกลั้วเสียงหัวเราะ “กลัวติดคุก”

มาถึงตรงนี้...คุณคงคิดว่าเพื่อนร่วมงานของผมดูเหมือนแก๊งฆาตกรโรคจิตมาก ๆ เลยใช่มั้ยครับ

ขอแก้ต่างแทนหน่อยว่า ที่จริงแล้วพวกเราเคยมีความสุขมากกว่านี้ครับ เคยจัดการงานในมือได้อย่างไร้ปัญหา เคยมีช่วงเวลาว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ พอจะเดินไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ในแผนกอื่น หรือลงไปซื้อขนมขบเคี้ยวที่ร้านสะดวกซื้อด้านล่าง เคยออกจากออฟฟิศทันทีที่ถึงเวลาเลิกงานติดกันทั้งสัปดาห์เลยด้วยซ้ำ จนกระทั่งเมื่ออาทิตย์ก่อน ไอ้ผึ้ง เออีคนหนึ่งในทีมมีปากเสียงอย่างรุนแรงกับพี่แหม่ม แอคเคานต์ เมเนเจอร์ (Account Manager) หรือ เอเอ็ม (AM) ซึ่งมีศักดิ์เป็นหัวหน้าแผนก และตัดสินใจลาออกกะทันหัน ทำให้ลูกค้าทุกเจ้ารวมถึงงานที่ค้างคาอยู่ทั้งหมดถูกทิ้งไว้ให้เป็นความรับผิดชอบ

ของพวกเราที่เหลืออย่างเลี่ยงไม่ได้

ใครจะไปยินดีกับงานที่เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว...

แต่นั่นยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญหรอกครับ เมื่อเทียบกับปัญหาจำนวนนับไม่ถ้วนจากความสะเพร่าของมันที่พวกเราต้องตามล้างตามเช็ด และอารมณ์เดือดดาลของลูกค้าที่พวกเราต้องยอมรับเอาไว้โดยไม่มีปากมีเสียง

เพราะฉะนั้น แค่ชื่อไลน์กรุ๊ปกับบทสนทนาที่เจ้าตัวไม่ได้รับรู้...

พี่เชอรี่และไอ้อั๋นคงคิดว่าน้อยไปด้วยซ้ำ

ติ๊ด!

แต่ในความโชคร้าย...

ก็พอจะมีเรื่องราวดี ๆ อยู่บ้างครับ

K I N : ฝาย 3.48 PM

K I N : มึงว่างปะ 3.48 PM

คนที่ส่งข้อความทางไลน์มาหาผมเมื่อครู่มีชื่อว่า พี่คิน หนึ่งในเจ้าหน้าที่อาวุโสแผนกครีเอทีฟ (Creative) ชายหนุ่มวัยสามสิบเอ็ดปีที่มีความคมเข้มแบบไทย ๆ ผิวสีแทนเข้ากันได้ดีกับรูปร่างสูงใหญ่แถมยังมีกล้ามแขนเป็นมัด ๆ และรอยยิ้มสังหารที่พร้อมจะกระชากวิญญาณของผู้พบเห็นได้ทุกเมื่อ

แต่ไม่ใช่แค่รูปลักษณ์ภายนอกหรอก ที่ทำให้เขาดูโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ...

เพราะท่ามกลางเหล่าพนักงานในแผนกครีเอทีฟที่แทบจะเรียกได้ว่าเป็น เสือ สิงห์ กระทิง แรด ของบริษัท ด้วยส่วนใหญ่มักมีนิสัยชอบแกล้ง ชอบอำ หยอกล้อ กวนประสาทคนนั้นคนนี้จนบางทีแทบหาสาระไม่ได้ บางคนก็มีโลกส่วนตัวสูงเกินไปจนเข้าถึงได้ยาก พี่คินเป็นคนเดียวที่ไม่เล่นสนุกจนเกินพอดี ไม่จริงจังจนดูตึงเครียด เป็นคน

สบาย ๆ ที่มีภาวะผู้นำอยู่ในตัว ทำให้พวกเราสามารถพูดคุยกับเขาได้ทั้งเรื่องงานและเรื่องสัพเพเหระ แม้จะมีมุมยียวนอยู่บ้างตามประสาแต่บุคลิกของเขากลับดูอบอุ่นอย่างประหลาด

และถ้าเขาเพอร์เฟ็กต์ขนาดนั้น

คงไม่แปลกหรอกใช่มั้ยครับ...

ที่ผมจะหลงรักเขามาตลอด

FFAI : ว่างพี่ 3.49 PM

K I N : จะถามงานปริ๊นต์แอด 3.49 PM

อย่างที่บอกครับ เออีจะคอยเป็นตัวกลางระหว่างลูกค้ากับแผนกอื่น ๆ ซึ่งแน่นอนว่าครีเอทีฟคือหนึ่งในนั้น หน้าที่ของพวกเขาก็คือการออกแบบชิ้นงานโฆษณาให้ตรงกับความต้องการของลูกค้ามากที่สุดโดยอาศัยการบอกเล่าหรือที่เรียกว่า บรีฟ (Brief) จากพวกเรา นั่นหมายความว่า เพื่อให้งานจบลงได้รวดเร็วและไร้ปัญหา เออีและครีเอทีฟจำเป็นต้องประสานงานกันอย่างใกล้ชิด

FFAI : ชิกเก้นฟรายด์เหรอ 3.50 PM

K I N : เออ 3.50 PM

K I N : เดี๋ยวเดินไปหา 3.51 PM

นับตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาทำงานจนถึงวันนี้...ก็เป็นเวลากว่าสิบเดือนแล้วครับ แต่ผมไม่เคยมีโอกาสได้ร่วมงานกับพี่คินเลยสักครั้งจนกระทั่งทีมเออีต้องนำรายชื่อลูกค้าของไอ้ผึ้งมาแบ่งกันรับผิดชอบนี่แหละ

และเพราะไอ้อั๋นรู้ว่าผมคิดยังไงกับพี่คิน มันจึงจัดสรรลูกค้าที่มีความเกี่ยวข้องกับพี่เขามาให้ผมด้วยข้ออ้างที่แนบเนียนจนไม่มีใคร

เอะใจ ซึ่งนั่นได้แก่ ชิกเก้นฟรายด์ (Chicken Fried) ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดที่เป็นลูกค้าของเรามายาวนาน แบรนด์เดียวที่พี่คินยังคงดูแลด้วยตัวเอง และ ทีพลัส (Tea Plus) ชาเขียวพร้อมดื่มที่พี่คินมอบหมายให้น้องปอนด์ หรือที่แก๊งครีเอทีฟเรียกว่าไอ้เด๋อ เป็นคนรับผิดชอบ โชคดีของผมที่น้องปอนด์เป็นพนักงานใหม่ พี่คินเลยต้องคอยสอนงานและดูแลอย่างใกล้ชิด

AUN+ : มึง 3.53 PM
AUN+ : พี่คินมา 3.53 PM

ผมเหลือบมองเหนือโน้ตบุ๊กทันทีที่ข้อความของไอ้อั๋นปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

และใช่ครับ...

พี่คินกำลังเดินมาทางแผนกเออีจริง ๆ เหมือนที่บอกไว้ในไลน์

เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีขาวและกางเกงขายาวลายสก๊อตสีน้ำตาลอ่อน ดูเท่มาก ๆ จนผมต้องรีบเม้มปากไว้แน่นเพราะกลัวว่าจะเผลอยิ้มออกมา ก่อนจะเตรียมตัวคุยงานกับเขาโดยการหยิบน้ำหอมจากลิ้นชักด้านข้างขึ้นมาฉีดและก้มลงมองกระจกตั้งโต๊ะเพื่อสำรวจความสะอาดของแผงฟัน

ผมรู้ครับ...ว่าควรจะหยิบเอกสารกับสมุดจดมากกว่า แต่อย่างน้อยที่สุด ในการพูดคุยกันเพียงไม่กี่นาที ผมก็อยากดูดีในสายตาของเขา แม้จะพอเดาได้ว่าเขาเป็นผู้ชายแท้ เพราะเคยได้ยินข่าวซุบซิบเรื่องการเดทกับพนักงานสาวสวยของบริษัทนำเข้าเครื่องสำอางที่ตั้งอยู่บนชั้นสิบเก้าของตึกนี้มาบ้างก็ตาม

อุ๊ย! เขาเดินเข้ามาใกล้แล้วครับ

ผมรีบเลื่อนเม้าส์ในมือเพื่อกดปิดหน้าต่างทวิตเตอร์ จะปล่อยให้เขาเห็นข้อความเวิ่นเว้อที่ผมทวิตไว้จำนวนมหาศาลไม่ได้เด็ดขาด

หน้าต่างเฟซบุ๊กที่ผมเปิดโปรไฟล์ของเขาทิ้งไว้ก็เช่นกัน ไม่งั้นพี่คินต้องรู้แน่ว่าผมกำลังแอบส่องเขาอยู่

แต่ยังไม่ทันได้เงยหน้าขึ้นจากโน้ตบุ๊ก เสียงเตือนข้อความก็ดังขึ้นอีกครั้ง...

LINE GROUP – V Nine Staff

Yourlittlenanny : วันนี้เรามีนัดกัน! 3.57 PM

Yourlittlenanny : สี่โมงเย็น ที่ห้องประชุมใหญ่ 3.57 PM

Yourlittlenanny : แต่ละแผนกอย่าลืมส่งตัวแทนมานะคะ 3.57 PM

นั่นคือ พี่แนน หัวหน้าแผนกบุคคล หรือ เอชอาร์ (HR) ครับ เธอส่งข้อความมาทางไลน์กรุ๊ปที่บรรจุพนักงานทุกคนในบริษัทไว้ด้วยกันเพื่อเชิญชวนให้เข้าร่วมประชุมเรื่อง...เรื่องอะไรนะ...

ช่างเถอะครับ มันไม่สำคัญเลย เมื่อเทียบกับการได้คุยกับพี่ค...

อ่าว!

พี่คินเดินกลับไปที่แผนกของตัวเองแล้วครับ

นกจนได้...

AUN+ : สงสัยเข้าประชุมมั้ง 3.59 PM

ก็น่าจะใช่ เพราะพี่คินเป็นตัวตั้งตัวตีของทุกกิจกรรมในบริษัทอยู่แล้ว

ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้น...

FFAI : อั๋น 4.00 PM

FFAI : ไปประชุมกัน 4.00 PM

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

13 Nov 2020 • 4.12 PM

ไม่สำคัญว่าประชุมเรื่องอะไร...

สำคัญว่าประชุมกับใคร

ตามที่ทวิตไปครับ...

ตอนนี้ผมกับไอ้อั๋นอยู่ในห้องประชุมเรียบร้อยแล้ว

“โอเค...” พี่แนนกวาดสายตาไปรอบ ๆ “นี่คือตัวแทนจากทุกแผนกแล้วใช่มั้ย”

มองแล้วก็น่าจะใช่ครับ...

เพราะมีทั้งพี่น้อยจากแผนกบัญชีและพี่ปัทจากแผนกการเงินที่ดูสดใสกว่าตอนออกเอกสารและทวงเงินจากลูกค้าหลายเท่า ตรงข้ามกับพี่ไพรัช หัวหน้าแผนกวางแผนกลยุทธ์ที่มีสีหน้าไร้อารมณ์ราวกับถูกลูกน้องในทีมบังคับมา ข้าง ๆ ผมคือ พี่แนต เลขานุการของคุณวินัย ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร หรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า ซีอีโอ (CEO) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ใหญ่ที่สุดในบริษัท ส่วนด้านหลังของห้องประชุม นอกจากพี่คินและทีมครีเอทีฟที่ยกกันมาทั้งแผนกแล้ว ยังมีคุณคมสันต์ รองประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ที่เข้ามาร่วมรับฟังการประชุมในครั้งนี้ด้วย

ผมไม่รู้สึกแปลกใจนักที่คุณคมสันต์เลือกนั่งข้างพี่คิน เพราะพอจะได้ยินมาบ้างว่าเขาเคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกครีเอทีฟและเป็นหัวหน้างานของพี่คินอยู่หลายปี ทำให้สนิทสนมกับพี่คินมากกว่าคนอื่น ๆ

“งั้นเริ่มเลยแล้วกันเนอะ จะได้ไม่เสียเวลา” พี่แนนพูดแล้วถอยหลังออกห่างจากกระดานไวต์บอร์ดเล็กน้อยเพื่อให้ทุกคนมองเห็น

วาระการประชุมที่เธอเขียนไว้ได้ถนัด

ผมกับไอ้อั๋นไล่อ่านจนครบทุกข้อแล้วก็รู้สึกโล่งใจไม่น้อยครับ เพราะไม่มีประเด็นไหนที่เกี่ยวข้องกับงานหรือกฎระเบียบของบริษัทเลย...

เรื่องเที่ยวล้วน ๆ

“เรื่องแรก คือ เอาท์ติ้ง” เธอพูดแล้วหยิบปฏิทินตั้งโต๊ะขึ้นมาไว้ในมือ “ปีนี้เราจะไปเขาใหญ่กัน เดินทางวันเสาร์ที่ 12 กลับวันอาทิตย์ที่ 13 ธันวาคม”

วันนี้วันที่ 13...ก็อีกแค่หนึ่งเดือนเองนิ

ผมต้องเตรียมอะไรบ้างนะ ไม่เคยร่วมทริปกับบริษัทนี้มาก่อนเลย

“และเหมือนเดิม เราไม่มีกิจกรรมสันทนาการอะไรทั้งนั้น ถือว่าไปพักผ่อนชิลล์ ๆ” พี่แนนตอบข้อสงสัยของผมทันทีราวกับรู้ใจ “ยกเว้นคืนวันเสาร์ เราจะมีแฟนซีปาร์ตี้กัน ซึ่งแนนได้ปรึกษากับคินแล้ว...”

ปรึกษา...ปรึกษาตอนไหน...

แฟนมโนอย่างผมรู้สึกไม่สบายใจเลยครับ

หรือว่าเขาจะกิ๊กกั๊กกันตามข่าวลืออีกกระแสที่ผมเคยได้ยินมา

“และธีมของเราก็คือ...” ผมสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อถูกพี่แนนปลุกเร้าความตื่นเต้นด้วยอินเนอร์คุณปัญญา นิรันดร์กุลในรายการปริศนาฟ้าแลบ

“ฮอร์เรอร์ มูฟวี่ ไนต์! (Horror Movie Night)”

โอ้โห...

เสียงแอร์ดังหึ่งเลยครับ

“อ่าว...เงียบเลย” พี่แนนคงรู้สึกได้ถึงผลตอบรับที่ไม่ค่อยดีนักจึงอธิบายต่อ “ก็คือ...ให้ทุกคนแต่งตัวเป็นตัวละครจากหนังสยองขวัญ ยกตัวอย่างเช่น แม่นาค มัมมี่ ผีตัวตลก...”

“ต้องเป็นผีเท่านั้นรึเปล่า” พี่ตี้ หนึ่งในทีมครีเอทีฟยกมือขึ้น

เล็กน้อยแล้วเอ่ยถาม ซึ่งนั่นไม่ใช่สัญญาณที่ดีเลยครับสำหรับคนที่แอบชอบพี่คินอย่างผม

พี่คินและพี่แนนเป็นพนักงานรุ่นบุกเบิกของบริษัท ร่วมทุกข์ร่วมสุขในฐานะเพื่อนร่วมงานมาเป็นเวลาเกือบสิบปี จะสนิทสนมกันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เพราะผมเป็นแค่คนที่มองพี่คินอยู่ห่าง ๆ และไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องส่วนตัวของเขามากนัก ยิ่งได้ยินว่าพี่ตี้ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของพี่คินไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับธีมงานเลย ยิ่งทำให้ความหวาดหวั่นเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

เขาต้องแอบไปคุยกันตามลำพังแน่ ๆ...

“ไม่ต้องหรอก” พี่คินตอบคำถามของเพื่อนด้วยตัวเอง “ฆาตกร ซอมบี้ เอเลี่ยน มึงหาชุดอะไรได้ก็แต่งมาเหอะ”

“หนังเรื่องไหนที่รู้สึกว่าสยองก็จัดมาได้เลย จะฮอลลีวู้ด (Hollywood) หรือเอเชียก็ได้ มีข้อแม้อย่างเดียวคือ ห้ามแต่งซ้ำกัน เพราะเราจะมีรางวัลให้แก่ชุดที่สยดสยองที่สุดด้วย” พี่แนนขยายความก่อนหยิบแผ่นกระดาษที่มีเส้นตารางขึ้นมาชูไว้ระดับใบหน้า “เดี๋ยวแนนจะเอากระดาษแผ่นนี้ไปติดไว้หน้าแผนกบุคคล ให้ทุกคนเขียนชื่อตัวละครที่จะแต่งมา ใครเขียนก่อนก็จะได้สิทธิ์นั้นไปนะคะ”

เมื่อความงงงันค่อย ๆ หายไปจากใบหน้าของทุกคน หัวข้อถัดมาของการประชุมจึงเริ่มต้นขึ้น...

งานปีใหม่

จากคำบอกเล่าของพี่แนน ผมเข้าใจว่าตามปกติแล้ว บรรยากาศของงานปีใหม่จะดูเป็นทางการกว่าปาร์ตี้ในเอาท์ติ้งเล็กน้อย เพราะอัดแน่นไปด้วยทีมผู้บริหารระดับสูง รวมถึงครอบครัวของพนักงานที่สามารถเข้าร่วมงานได้ แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น พี่แนนก็ยังพยายามสรรหากิจกรรมสนุก ๆ มาให้ทุกคนได้ร่วมเล่นกันอยู่เสมอ

“ปีนี้เปลี่ยนเป็นบัดดี้ดีมั้ย”

พี่คินเสนอความคิดเห็นหลังจากพี่แนนเท้าความว่ากิจกรรมใน

งานปีที่แล้วคือการจับสลากของขวัญที่มีชื่อขึ้นต้นด้วยว.แหวน เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อบริษัท วีไนน์ แอดเวอร์ไทซิ่ง จำกัด

ฟังดูคุ้น ๆ มั้ยครับ

ก็มาจากวินัย...ซีอีโอของพวกเรานั่นแหละ

“ดี ๆ ไม่ได้เล่นมาตั้งนานแล้ว” พี่แนนเห็นด้วย “เอาแบบเมื่อสองปีที่แล้วเลยนะ”

“สองปีที่แล้วเหี้ยอะไร...”

ผมเหลือบมองพี่คินเพราะรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยที่เขาเอ่ยทัดทาน ก่อนจะพบว่าเขากำลังเบ้หน้ามาทางผมกับไอ้อั๋นเช่นกัน

“ตอนนั้นน้องมันยังไม่เข้าเลย มึงอธิบายกติกาด้วยสิวะ”

เขาจำได้ด้วยเหรอว่าผมเข้าทำงานตอนไหน...

ทำไมถึงน่ารักขนาดนี้นะ!

ผมขบแผงฟันเข้าหากันแน่นเพราะไม่อยากเผลอยิ้มเขินอายออกมาต่อหน้าคนอื่น ๆ แม้จะรู้ดีว่าเขาใส่ใจเพื่อนร่วมงานทุกคนเป็นปกติ แต่การจดจำอายุงานของรุ่นน้องต่างแผนกในบริษัทที่มีพนักงานมากกว่าห้าสิบคนได้ มันก็น่าประทับใจอยู่ดีไม่ใช่เหรอครับ...

“อ๋อ...เออว่ะ กูลืม”

“เอชอาร์ประสาห่าอะไรวะแม่ง”

หลังจากทั้งคู่ด่าทอกันอย่างไม่จริงจังนัก พี่แนนก็หันมาทางผมกับไอ้อั๋นเพื่ออธิบายถึง ‘บัดดี้-บัดเดอร์’ กิจกรรมเชื่อมความสัมพันธ์ที่พนักงานออฟฟิศต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

“สมมติว่า...พี่จับสลากได้ชื่อของน้องฝาย เราจะเรียกว่าน้องฝายเป็น ‘บัดดี้’ ของพี่ และพี่เป็น ‘บัดเดอร์’ ของน้องฝาย พี่จะต้องทำหน้าที่ ‘เทค’ น้องฝาย ซึ่งสามารถเทคได้แบบปกติ ก็คือการให้ขนมให้ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ เหมือนที่คนทั่ว ๆ ไปเขาเล่นกัน หรือจะเทคแบบเกรียน เหมือนที่ไอ้พวกครีเอทีฟชอบแกล้งกันก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน พี่ก็ต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ห้ามให้น้องฝายรู้

เด็ดขาดว่าพี่เป็นคนเทค จนกว่าจะถึงวันเฉลยบัดดี้ ซึ่งก็คืองานปีใหม่ของเรานั่นเอง”

ผมพยักหน้าช้า ๆ ก่อนที่พี่แนนจะพูดต่อ

“ในวันนั้น จะมีการทายชื่อบัดเดอร์ก่อนเฉลย ถ้าน้องฝ่ายทายถูกว่าเป็นพี่ น้องฝ่ายก็จะได้รับรางวัลพิเศษที่ฝ่ายบุคคลเตรียมไว้ให้”

แม้จะไม่เคยเล่นมาก่อน แต่ก็ฟังดูน่าสนุกทีเดียวครับ เชื่อว่าคงสร้างสีสันให้แก่ออฟฟิศในช่วงปลายปีได้เป็นอย่างดี

ส่วนผม...อดคิดไม่ได้เลยว่าจะเป็นยังไง หากตัวเองจับสลากได้ชื่อของพี่คิน

“งั้นทุกคนตกลงเล่นบัดดี้ใช่มั้ย แนนจะได้ทำสลากเลย”

ผมตกลงแน่นอน และคิดว่าคงไม่มีใครคัดค้านเช่นกัน จนกระทั่งปลายหางตามองเห็นมือข้างหนึ่งที่ถูกยกขึ้นช้า ๆ

และใช่...มันมาจากคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมนี่เอง

ไอ้อั๋น

นึกว่าหลับไปแล้วนะเนี่ย

“ผมเคยเล่นสมัยเรียนครับ มันจะมีกติกาอีกข้อหนึ่ง เรียกว่า ‘บัดดี้เนียน’ ไม่รู้ว่าเคยเล่นกันรึเปล่า”

ผมยอมรับว่ารู้สึกประหลาดใจไม่น้อยกับการเกริ่นนำของไอ้อั๋น คนที่ไม่น่าจะมีอารมณ์ร่วมกับอะไรนอกจากเงินเดือนและเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

“ไม่เคยอะ มันเล่นยังไงเหรอ” พี่แนนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ เพื่อตั้งใจฟัง

“สมมติว่าผมอยากเทคไอ้ฝาย แต่ดันจับสลากได้ชื่อของคนอื่น ผมก็จะแต่งตั้งตัวเองเป็นบัดเดอร์เนียนของมันแทน ซึ่งจะเทคแบบดีหรือแบบเกรียนก็ได้ แต่ต้องห้ามให้ไอ้ฝายรู้ ก็คล้าย ๆ กับบัดเดอร์ตัวจริงแหละครับ แต่ต่างกันตรงที่ตอนเฉลย ถ้าไอ้ฝายสงสัยว่าตัวเองมีบัดเดอร์เนียน ก็สามารถทายได้ว่าเป็นใคร ถ้ามันทายถูก ผมก็ต้อง

ยอมเฉลยว่าตัวเองเป็นบัดเดอร์เนียนของมันจริง ๆ แต่ถ้ามันไม่สงสัยหรือดันสงสัยผิดคนไป ผมจะเฉลยหรือไม่ก็ได้” มันอธิบายอย่างคล่องแคล่วประหนึ่งกำลังพรีเซ็นต์งานต่อหน้าลูกค้า ก่อนจะตบท้ายด้วยประโยคที่ทำให้ดวงตาของแก๊งหลังห้องลุกวาว “ส่วนใหญ่ก็เอาไว้ใช้แกล้งกันแหละครับ”

โห...ปิดการขายซะด้วย

ทักษะเออีสุด ๆ

“ก็ดีนะ ดูเดายากขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง” พี่แนนพูดเสริมด้วยท่าทางสนใจ ก่อนจะสอบถามความคิดเห็นของทุกคน “คิดว่าไงกัน น่าเล่นมั้ย”

“เล่น ๆ” ทีมครีเอทีฟตอบตกลงพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย และเพราะพวกเขายกกันมาทั้งแผนก จึงกลายเป็นเสียงส่วนใหญ่ในห้องประชุมไปโดยปริยาย

นั่นทำให้กติกาใหม่ถูกบรรจุลงในกิจกรรมประจำปีทันที

‘บัดดี้เนียน’

• • • • • •

FFAI : ไอ้อั๋น 5.13 PM

ไอ้อั๋นที่ผมรู้จักมาตลอดสิบเดือนไม่ใช่นักกิจกรรมเลยสักนิด ผมไม่เชื่อเด็ดขาดว่ามันเคยเล่นเกมแบบนี้กับเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัย บอกว่าเมาแล้วต่อยกับคู่อริยังจะดูเป็นไปได้มากกว่าอีก

ถามมันตรง ๆ เลยแล้วกัน...

FFAI : มึงเคยเล่นอะไรแบบนี้
ตอนเรียนด้วยเหรอ 5.13 PM

AUN+ : ไม่เคย 5.14 PM

นั่นไง! ว่าแล้ว...

FFAI : แล้วทำเพื่อ? 5.15 PM
FFAI : มึงมีแผนอะไร 5.15 PM
FFAI : จะแกล้งกูเหรอ 5.15 PM

ในบริษัทนี้ จะมีคนที่ไอ้อั๋นสนิทสนมด้วยอยู่กี่คนกัน ถ้าไม่ใช่พวกครีเอทีฟที่ชอบนัดกันไปดื่มเหล้า...ก็ต้องเป็นผมแล้วละ

AUN+ : แกล้งมึงก็แย่แล้ว 5.16 PM
AUN+ : กูไม่สนมึงหรอก 5.16 PM
FFAI : อ่าว ไอ้เวร 5.17 PM
FFAI : แล้วมึงจะทำอะไร 5.17 PM

ผมนึกไม่ออกเลยครับ ว่ากติกาบัดดี้เนียนจะเป็นประโยชน์ต่อไอ้อั๋นยังไง จนกระทั่ง...

AUN+ : มึงคิดว่าตัวเองเป็น
คนดวงดีเหรอ 5.19 PM

นี่มันถามหรือมันด่าวะ...

FFAI : อะไรวะ 5.19 PM
FFAI : งง 5.20 PM
AUN+ : ก็บัดดี้ไง 5.20 PM

AUN+ : มึงคิดว่าตัวเองจะจับได้ชื่อ
พี่คินจริง ๆ เหรอ 5.21 PM

นั่นสิ...

ไม่ต้องใช้หลักความน่าจะเป็นที่เคยเรียนมาในวิชาคณิตศาสตร์ก็พอจะเดาได้ ว่าผมมีโอกาสน้อยแค่ไหนที่จะได้เป็นบัดเดอร์ของพี่คิน

เอ๊ะ เดี๋ยวนะ!

หรือว่า...

AUN+ : กติกาเนี่ย 5.22 PM

AUN+ : กูมั่วขึ้นมาเอง 5.22 PM

ไอ้อั๋นจงใจคิดกติกานี้ขึ้นมาโดยใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในห้องประชุม และยังต้องโกหกทุกคนรอบตัวว่าเป็นเกมที่เคยเล่นสมัยเรียน...

ทั้งหมดที่มันทำ...

เพียงเพราะเหตุผลเดียว

AUN+ : เพื่อมึง 5.22 PM

ไอ้เชี่ยอั๋น!

มึงบ้าไปแล้ว...

แต่ก่อนที่ผมซึ่งกำลังตกใจสุดขีดจะพิมพ์อะไรต่อจากนั้น ข้อความสุดท้ายของไอ้อั๋นก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

และใช่ครับ...

นั่นทำให้ผมเข้าใจได้ทันทีว่าบัดดี้เนียนไม่ได้มีประโยชน์ต่อไอ้อั๋นเลย

...

..

.

แต่มีประโยชน์ต่อผมต่างหาก

AUN+ : มึงต้องเป็นบัดเดอร์เนียนของพี่คิน 5.23 PM

- บทที่ 02 -

FAI'S PART

AUN+ : เป็นไง 10.29 AM
AUN+ : ได้มั้ย 10.29 AM

ได้ครับ...

ได้รู้ว่าแต้มบุญของตัวเองมันร่อยหรอแค่ไหน

สุดสัปดาห์ที่ผ่านมา ผมน่าจะไปบริจาคโลงศพที่วัดหัวลำโพงนะ ไม่น่านั่ง ๆ นอน ๆ ดูซีรี่ส์เกาหลีอยู่เลย

FFAI : ได้ก็แย่แล้ว 10.30 AM
FFAI : คุณรินนี่ใครวะ 10.30 AM

พอพี่แนนคล้อยหลังไปพร้อมกับกล่องสี่เหลี่ยมสีทึบที่มีช่องวงกลมอยู่ด้านบน ผมก็รีบคลี่แผ่นกระดาษที่เพิ่งหยิบขึ้นมาได้ทันที

และใช่ครับ ชื่อของพนักงานที่อยู่ในนั้น...

คือบัดดี้ของผม

AUN+ : บัญชีปะ 10.31 AM

คุณริน แผนกบัญชี...
คุณพระ!
แอคเคาน์ติ้ง เมเนเจอร์ (Accounting Manager)

AUN+ : แก่ ๆ ดุ ๆ 10.31 AM
AUN+ : เหมือนครูฝ่ายปกครอง 10.31 AM
FFAI : กูเทคอะไรได้บ้างวะ 10.32 AM
FFAI : พวงมาลัยเหรอ 10.32 AM
AUN+ : 555555555555 10.32 AM

และไม่ใช่แค่ผมครับ ทั้งพี่แหม่ม พี่เชอรี่ ไอ้อั๋น และพนักงานคนอื่น ๆ ในแผนกก็ได้สุ่มหยิบรายชื่อออกจากกล่องใบนั้นแล้วเช่นกัน

FFAI : แล้วมึงอะ 10.34 AM
AUN+ : ไม่บอก 10.34 AM
FFAI : อ้าว 10.35 AM
AUN+ : เล่นบัดดี้ ไม่มีใครเขา บอกกันหรอก 10.35 AM

อ่าวเหรอ...
นึกว่าห้ามให้บัดดี้รู้แค่คนเดียวซะอีก

FFAI : กูยังบอกมึงเลย 10.35 AM
AUN+ : ก็มึงเล่นไม่เป็นไงล่ะ 10.35 AM

ผมเหล่มองมันที่ยังคงลอยหน้าลอยตากดแป้นพิมพ์ด้วยความหมั่นไส้สุดขีด แต่ยังไม่ทันได้ตัดสินใจว่าจะเขวี้ยงเครื่องเขียนชิ้นไหนใส่มันดี ข้อความของมันก็เด้งขึ้นมาอีกครั้ง

AUN+ : แต่ไม่ใช่พี่คินอะ 10.36 AM

ยิ่งท้อแท้เข้าไปใหญ่เลยครับ ได้แต่ภาวนาให้บัดเดอร์ของพี่คินไม่ใช่บรรดาสาว ๆ ที่ผมคาดเดาว่าเป็นคู่แข่ง เช่น พี่ปลาจากแผนกวางแผนกลยุทธ์ที่ทีมครีเอทีฟมักหยอกล้อและพยายามจับคู่กับพี่คินอยู่เสมอ หรือพี่แนน หนึ่งในเพื่อนสนิทที่อยู่ด้วยกันมายาวนาน

ส่วนผม คนที่กำชื่อของคุณรินไว้ในมือ...

FFAI : อั๋น 10.39 AM

FFAI : บัดเดอร์เนียนนี่ต้องทำยังไงวะ 10.40 AM

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

16 Nov 2020 • 8.18 PM

โลกบังคับให้ฉันต้องร้าย

ผมเป็นมนุษย์ชั้นเดียวครับ...

ไม่คิดอะไรซับซ้อน ไม่ชอบโกหก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวหรือลูกล่อลูกชนอะไรเลย นั่นทำให้ผมถูกคนอื่น ๆ ในทีมบ่นอยู่เสมอ เพราะการจะเป็นเออีที่ดีได้ ทักษะการพูด การเจรจาต่อรอง รวมถึงการโน้มน้าวใจเป็นสิ่งสำคัญมากทีเดียว

แต่วันนี้ คนซื่อ ๆ คนนี้ต้องวางแผนการบนพื้นฐานของกลโกงที่เพื่อนเตรียมไว้ เพื่อทำให้ตัวเองได้มีตัวตนในสายตาของผู้ชายที่หลงรักมาตลอด

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ...

อย่าว่าแต่ข้ออ้างตอนที่ถูกจับได้ว่าเป็นบัดเดอร์เนียนของเขาเลยครับ แค่จะเทคเขาด้วยอะไร ผมยังนึกไม่ออกเลยด้วยซ้ำ

AUN+ : ฝาย 8.20 PM
AUN+ : พรุ่งนี้ยืมสายชาร์จโน้ตบุ๊กหน่อย 8.20 PM
AUN+ : ของกูแม่งพัง ชาร์จไม่เข้า 8.21 PM
FFAI : อ่าว บอกไอทีรึยัง 8.21 PM
AUN+ : ไลน์ไปแล้ว แม่งยังไม่อ่าน 8.22 PM
FFAI : เดี๋ยวกูทิ้งไว้ให้ที่ออฟฟิศยังไม่กลับพอดี 8.22 PM
AUN+ : ดึกแล้ว มึงทำอะไรอยู่ 8.22 PM
FFAI : ทำพรีเซ็นต์ พรุ่งนี้มีประชุมที่ออฟฟิศลูกค้า 8.23 PM
AUN+ : กี่โมง 8.23 PM

สิบโมงเช้า

ผมนัดลูกค้าไว้เวลานั้น...

ต้องขอบคุณไอ้อั๋นครับที่ช่วยเตือนสติ เพราะตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่มกว่าแล้ว ถ้ายังไม่หยุดเวิ่นเว้อ ผมคงต้องนอนค้างที่นี่แน่ ๆ

“ยังไม่กลับเหรอ”

อุ๊ย! สะดุ้งเลยครับ...

และตามมาด้วยการเผลอกลั้นหายใจเมื่อรู้สึกว่าเสียงที่ได้ยิน

เมื่อครู่น่าจะเป็นของ...

พี่คิน

"เอ่อ..."

คนอะไรเนี่ย...ทำงานมาตั้งแต่เช้ายันดึกยังดูหล่อขนาดนี้

"ยังพี่ งานยังไม่เสร็จเลย"

"ไม่มีใครอยู่แล้วนะ เหลือมึงคนเดียวแล้วเนี่ย"

ผมกวาดสายตาไปรอบ ๆ และพบว่าทั้งออฟฟิศว่างเปล่าจริง ๆ ตามที่พี่คินบอก แย่กว่านั้นคือกระเป๋าเป้ที่เขาสะพายอยู่ เพราะมันบ่งบอกว่าเขาเองก็กำลังจะกลับบ้านเช่นกัน

คงต้องทำใจแหละครับ ก็งานยังไม่เสร็จนิ

"ไม่เป็นไรพี่ ผมต้องไปพรีเซ็นต์งานพรุ่งนี้เช้า ยังไงก็ต้องทำให้เสร็จ"

"อีกเยอะมั้ย"

"ก็...ไม่เยอะมากหรอกพี่"

เขาพยักหน้าเบา ๆ หลังจากประโยคที่ผมเข้าใจว่าน่าจะเป็นบทสนทนาสุดท้ายของเรา แต่ระหว่างที่ผมกำลังคิดหาคำร่ำลา พี่คินกลับดึงเก้าอี้ล้อเลื่อนจากโต๊ะทำงานที่อยู่ข้างกันเข้ามาใกล้ แล้วทิ้งตัวลงบนนั้น

"แล้วพี่ไม่กลับเหรอครับ" ผมถามตามตรงเมื่อเห็นว่าเขาเอนหลังพิงพนักแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดเล่น

"ก็อยู่เป็นเพื่อนไง"

และนั่นคือคำตอบของเขาครับ คำตอบที่ทำให้ผมดีใจจนอยากจะกรีดร้องออกมา

"เอ๊ยพี่..." แต่ก็ทำได้แค่คัดค้านเบา ๆ ด้วยความเกรงใจ "ไม่เป็นไร มันไม่เยอะจริง ๆ"

"ก็ไม่เยอะไง กูถึงอยู่" เขาหันมาทางผม แล้วเผยยิ้มน้อย ๆ อย่างยียวน "ถ้ามึงบอกเยอะ กูเผ่นไปนานแล้ว"

ผมไม่ได้พูดอะไรอีกหลังจากนั้น แต่เชื่อเถอะ...

เขินจนจะเป็นลมอยู่แล้ว

แต่เพราะแสดงออกทางสีหน้าไม่ได้ ผมจึงกดแป้นพิมพ์เพื่อระบายความรู้สึกผ่านทางทวิตเตอร์ ซึ่งเป็นโซเชี่ยลมีเดียเดียวที่ผมไม่เคยเปิดเผยต่อเพื่อนร่วมงานคนไหนเลยแม้กระทั่งไอ้อั๋น

TWITTER

@ihateworkday

16 Nov 2020 • 8.40 PM

เธอเข้ามาวนเวียน เธอเข้ามาหา
เธอให้วันเวลากับฉันมากไป
เราใกล้กันบ่อย ๆ ทำให้หวั่นไหว
เธอไม่คิดอะไร ยิ่งทำให้ฉันกลัว

ใช่ครับ มันคือเนื้อเพลง...

เก่ามาก ๆ เลย ขออภัยสำหรับคนที่เกิดไม่ทันด้วยครับ

"อยู่ดึก ๆ เดี๋ยวก็ได้เจอป้าบุญช่วยหรอก"

"ฮะ!?..." มัวแต่เขิน ไม่ทันได้ฟังเลยว่าพี่คินพูดถึงใคร "ใครนะพี่"

"แม่บ้านไง" เขาหันหน้ามาทางผม "ที่เคยทำให้ออฟฟิศเราอะ"

นึกออกแล้วครับ...หญิงวัยกลางคน รูปร่างอวบ ผิวคล้ำแดด ผมสั้นดัดหยิก หนึ่งในแม่บ้านประจำอาคาร ที่พี่แนนแอบจ้างงานพิเศษให้มาทำความสะอาดในบริษัทของเรา

แต่ไม่เห็นรู้เลยว่าชื่อบุญช่วย

"อ๋อ" จะว่าไป ผมก็ไม่เห็นป้าเขามาสองสามวันแล้วนะ "เออ...เขาไปไหนแล้วอะพี่"

"โดนไล่ออกไปแล้ว" พี่คินเริ่มเล่าเรื่องราวแม้จะยังไม่ละสายตา

จากโทรศัพท์ "แกป่วย ๆ อะ ชอบหาว่าพนักงานออฟฟิศดูถูกเหยียดหยามแก อยู่ดี ๆ ก็ตะโกนด่าคนที่เดินผ่านไปผ่านมา สาว ๆ ชั้นสิบเก้าโดนกันถ้วนหน้าเลย"

สาว ๆ ชั้นสิบเก้า

ใช่ครับ...นั่นคือคีย์เวิร์ดเดียวที่ผมจับใจความได้

ทำไมพี่คินถึงรู้ว่าสาว ๆ จากชั้นสิบเก้าเจออิทธิฤทธิ์ของป้าบุญช่วย หรือว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขาและผู้หญิงจากบริษัทเครื่องสำอางคนนั้นไม่ได้ขาดสะบั้นเหมือนที่เคยได้ยินมา

"น่ากลัวนะ" ไม่ใช่ป้าบุญช่วยหรอก...ที่ผมหมายถึง

"ที่เหี้ยกว่านั้นคือ..." ยัง...ยังเล่าต่ออีก ไม่รู้ตัวเลยสินะว่าแฟนมโนคนนี้กำลังรู้สึกระแวงแค่ไหน "มีคนเห็นว่าป้าแกกำลังจะเอาน้ำยาถูพื้นใส่ในตู้กดน้ำดื่มของสำนักงานนิติบุคคล"

"เฮ้ย!" โอเค...ยอมแล้วครับ พักเรื่องหึงหวงไว้ก่อน "โหดมาก"

"นั่นแหละ บริษัทก็เลยไล่ออกไป" แต่สีหน้าของพี่คินยังคงเรียบเฉย คิดว่าเขาคงได้ยินเรื่องนี้มาสักระยะแล้ว

"แต่ไม่มีใครเป็นอะไรใช่มั้ยพี่"

"ไม่อะ" พี่คินส่ายหน้า "โชคดีนะ ที่ป้าแกยังเลือกจัดการนิติฯ ก่อน ถ้าเลือกออฟฟิศเราก่อน แม่งตายห่ากันยกชั้นแน่"

นั่นสิ...บริษัทนี้ก็มีตู้กดน้ำดื่มเหมือนกันนิ

"เออมึง" เขาลดโทรศัพท์ในมือลงแล้วหมุนเก้าอี้มาทางผม "เรื่องไอ้ผึ้งนี่ยังไงวะ เห็นวันนั้นแม่งตีกับพี่แหม่ม เสียงดังอย่างกับฟ้าผ่า"

เพิ่งรู้ว่าพี่คินนี่ก็ขี้เม้าท์เหมือนกันนะเนี่ย ผมก็ดันทำงานอยู่ในแผนกที่ต้องออกไปพบลูกค้าแทบทุกวันซะด้วย เลยไม่ค่อยได้ยินข่าวซุบซิบในออฟฟิศเท่าไหร่

จะมีก็แต่เรื่องนี้นี่แหละ...ที่พอจะช่วยต่อบทสนทนาของเราให้ยาวขึ้นได้บ้าง

"ผมก็ไม่ค่อยรู้หรอกพี่" เพื่อไม่ให้พี่คินตกใจและมองผมเปลี่ยนไปจากเดิม ผมต้องเล่าเรื่องของไอ้ผึ้งอย่างเป็นกลางและไม่ใส่อารมณ์ "แต่ช่วงหลัง ๆ งานมันเละมากเลย เบี้ยวนัดลูกค้า ทำใบเสนอราคาผิด ส่งอาร์ตเวิร์ก (Artwork) ให้ลูกค้าผิดเจ้ายังมีเลย"

พี่คินหัวเราะเบา ๆ ทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าเขาเองก็เคยร่วมงานกับไอ้ผึ้งอยู่ไม่น้อย

"ทีมพี่ดีลงานกับมัน มีปัญหาบ้างมั้ยล่ะ"

"โห...จะเหลือเหรอ" พี่คินสวนคำ "บรีฟมั่วเหี้ย ๆ สินค้าออกใหม่ของทีพลัสเป็นชานมไข่มุก แม่งบอกไอ้เด๋อว่าเป็นชานมเฉย ๆ แถมเสือกให้ใส่แบ็กกราวด์เป็นทุ่งชาเขียวอีก ไอ้ห่าเอ๊ย..."

โอเค ผมเจอคนที่โกรธไอ้ผึ้งพอ ๆ กับพวกเราชาวเออีแล้วครับ...

แต่ผมเข้าใจเขานะ เพราะถ้าครีเอทีฟได้รับการบรีฟที่ไม่ถูกต้อง งานที่เขาออกแบบก็จะผิดไปจากความตั้งใจของลูกค้า ซึ่งแน่นอนลูกค้าไม่มีทางยอมรับ เท่ากับว่าเขาต้องกลับมาแก้ไขงานชิ้นนั้นใหม่ เสียทั้งเวลาและอารมณ์โดยไม่จำเป็น

"ใจเย็นพี่" ผมพูดกลั้วหัวเราะ "เออ แต่ว่าอาร์ตเวิร์กล่าสุดที่ผมเห็นในอีเมลเป็นรูปชานมไข่มุกแล้วนิ"

"เออดิ ไอ้เด๋อแม่งแก้ให้ทั้งคืนเลย"

"แล้วพี่อะ"

"ก็นั่งอยู่ข้าง ๆ มันนั่นแหละ"

ใช่ครับ...เขาเป็นคนแบบนั้น ใส่ใจเพื่อนร่วมงานและน้อง ๆ ในทีมอยู่เสมอ ซึ่งผมคงจะชื่นชมเขามากกว่านี้แน่ ๆ ถ้าคำตอบเมื่อครู่ไม่ได้ทำให้ผมรับรู้ความจริงที่ว่า ตัวเองไม่ใช่คนแรกที่เขาอยู่เป็นเพื่อนในเวลากลางคืน

เฮ้อ! ยังดีใจได้ไม่ถึงห้านาทีเลย

"เออ...แล้วใครบอกเรื่องนี้กับพี่แหม่มวะ"

"ก็คงเป็นลูกค้าสักเจ้าแหละ ส่วนใหญ่เขาก็รู้จักพี่แหม่มกันหมด"

เขาพยักหน้าหงึก ๆ ก่อนจะหันมาทางผมอีกครั้งแล้วถามขึ้นด้วยท่าทีขึงขัง “งานมึงเสร็จรึยังเนี่ย เร็ว ๆ ดิ มัวแต่เม้าท์อยู่ได้”

ไอ้พี่คินแกล้งผมแล้วครับ...

แต่ผมชอบนะ เพราะมันทำให้รู้สึกว่าเราสนิทกันมากกว่าเดิม

“ก็พี่อะ ชวนคุย”

เขาหัวเราะเบา ๆ แล้วยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเล่นอีกครั้ง ส่วนผมก็ปั่นงานอย่างเร่งด่วนทั้งที่รอยยิ้มน้อย ๆ ยังติดใบหน้า

เราสองคนทนอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบได้ไม่ถึงสามนาที ก็หาประเด็นใหม่ ๆ มาพูดคุยกันอีกรอบครับ แต่ครั้งนี้ผมไม่พลาด สองมือจึงกดแป้นพิมพ์และเลื่อนเม้าส์ไปด้วยขณะที่ปากยังคงขยับ นั่นทำให้พรีเซ็นเทชั่นของผมเสร็จเรียบร้อยภายในเวลาไม่นานนัก

โอเค...มาถึงขั้นตอนสุดท้ายแล้วครับ

ผมมองหาอุปกรณ์ที่ต้องใช้ และพบว่าทุกชิ้นถูกวางไว้ใกล้ตัว ทั้งสมุดบันทึก เครื่องเขียนที่จำเป็น รวมถึงโน้ตบุ๊กที่มีแบตเตอรี่อยู่เต็ม ก่อนจะเริ่มนึกถึงการฝึกซ้อมพรีเซ็นต์ให้คล่องแคล่ว แต่ถ้าขืนทำตอนนี้คงถูกพี่คินที่นั่งรออยู่ด่ายาวแน่ ๆ จะกลับไปถึงบ้านแล้วค่อยเปิดเครื่องอีกครั้งก็คงไม่ใช่วิธีที่ดีนัก เพราะผมต้องทิ้งสายชาร์จไว้ให้ไอ้อั๋นตามสัญญา เพราะฉะนั้น...

ปริ๊นต์พรีเซ็นเทชั่นออกมาเป็นกระดาษดีกว่า

“แป๊บนะพี่ จะเสร็จแล้ว” ผมพูดกับพี่คินที่ยังคงเล่นเกมในโทรศัพท์อย่างตั้งใจ พลางกดปุ่มสั่งพิมพ์แล้วลุกขึ้น ก่อนจะเดินไปยังห้องปริ๊นเตอร์เพื่อหยิบเอกสา...

อย่าเพิ่งงงงงง!

กลับมานั่งแทบไม่ทันเลยครับ ลืมไปซะสนิทเลยว่าหน้าจอคอมพิวเตอร์ในขณะนี้เต็มไปด้วยทวิตเตอร์...เวิ่นเว้ออันดับหนึ่ง เฟซบุ๊ก...ที่ยังคงแสดงผลการค้นหาสาวชั้นสิบเก้าคนนั้นจากเพื่อนจำนวนเกือบสองพันคนของพี่คิน และที่สำคัญ...

จีไลฟ์ (G-Live)

มีใครเคยเล่นมั้ยครับ...

คล้าย ๆ กับแอพพลิเคชั่นทั่วไปที่รวมคลังรูปภาพ การถ่ายทอดสดของผู้ใช้งานและการหาคู่เดทเข้าไว้ด้วยกันครับ เพียงแต่ว่ามันถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อเกย์โดยเฉพาะ

และใช่ครับ...ผมมีแอคเคานต์ที่เต็มไปด้วยรูปภาพและคลิปวิดีโอจากการไลฟ์

เพื่อไม่ให้คุณตกใจ ผมขอไม่บรรยายถึงลักษณะของรูปหรือกิจกรรมในแต่ละคลิปแล้วกันนะครับ เอาเป็นว่า ไม่ว่าผมจะช่วยตั... เอ่อ...หรือทำอะไรบ้างก็ตาม ผมถ่ายไว้เฉพาะช่วงลำตัว ไม่มีใบหน้าของตัวเองติดอยู่ในภาพแน่นอน สบายใจได้ครับ

แต่ถึงเป็นแบบนั้น ผมก็ต้องปิดมันอยู่ดี

“ผมไปเอากระดาษที่ปริ๊นต์ไว้ก่อนนะพี่”

“เออ ๆ” เขาพยักหน้า “เกมกูก็จะจบแล้ว”

ผมเดินมาที่ห้องปริ๊นเตอร์อย่างสบายใจ แต่กลับพบว่าปริ๊นเตอร์ทุกเครื่องถูกปิดสวิตช์ลงแล้วตามนโยบายประหยัดพลังงาน และแม้ว่าจะกดปุ่มเปิดเครื่อง เอกสารที่สั่งปริ๊นต์ไว้ก็ไม่ออกมาอยู่ดี

เฮ้อ! เสียเวลาชะมัด

“ไม่ได้เหรอ” พี่คินตะโกนถาม เมื่อผมเดินออกจากห้องโดยไม่มีเอกสารติดมือมาด้วย

“ปริ๊นต์ไม่ออกอะพี่” ผมตอบกลับไป ก่อนจะเห็นว่าคู่สนทนาชะโงกหน้าไปทางโน้ตบุ๊กของผมแล้วโบกมือไหว ๆ

“มึงไปรอ เดี๋ยวกูกดให้”

ถ้าจะน่ารักขนาดนี้...

...

..

.

เพลงต้องเปิดต่อแล้วครับ!

TWITTER

@ihateworkday

16 Nov 2020 • 9.38 PM

อย่าดีกับฉันเลย เธออาจไม่รู้
นับวันยิ่งรักเธอเต็มหัวใจ
อย่าดีกับฉันเลย ฉันไม่อยากหวังจนเกินไป
ฉันยังไม่พร้อมจะห้ามใจ

• • • • • •

LINE GROUP – V Nine Staff

Yourlittlenanny : ไหน ๆ ใครได้ของขวัญจาก บัดเดอร์แล้วบ้าง 12.55 PM

Yourlittlenanny : อย่าลืมถ่ายรูปมาอวดกันนะคะ 12.56 PM

อ่าว! เขาเริ่มเล่นกันแล้วเหรอ

ผมเพิ่งกลับมาถึงออฟฟิศเอง ยังไม่ได้ทานข้าวกลางวันเลยเนี่ย...

“เฮ้ย! ไอ้ฝาย...”

ผมหันไปมองตามเสียงที่คุ้นเคย ก่อนจะพบกับพี่คินที่กำลังกวักมือถี่ ๆ “มานี่หน่อยดิ”

วันนี้เขาสวมแว่นตาเลนส์ใสสำหรับกรองแสงจากจอคอมพิวเตอร์ด้วย ดูหล่อไปอีกแบบ

“มีอะไรพี่” ผมจึงเดินตามการชักชวนของเขาเข้าไปในแผนกครีเอทีฟอย่างว่าง่าย ทั้งที่ตัวเองยังไม่ได้เก็บสัมภาระเลยด้วยซ้ำ

“อันนี้ปริ๊นต์แอดของชิกเก้นฟรายด์ แก้ตามบรีฟของไอ้ผึ้งก่อนที่มันจะลาออกไป กูทำเสร็จมาสองวันแล้ว แต่ลืมให้มึงดู”

น่าจะเป็นวันที่เขาบอกว่าจะเดินมาหาผม แต่ถูกการประชุมของพี่แนนขัดจังหวะซะก่อน

“แล้วจะให้ผมส่งอีเมลให้เขาเลยมั้ยพี่”

“กูไม่รู้ว่าไอ้ผึ้งมันบรีฟถูกรึเปล่าอะดิ”

“เออก็จริง...” เจองานชาเขียวพร้อมดื่มที่น้องเด๋อแก้ไขข้ามคืนเข้าไป พี่คินก็คงเข็ดอยู่เหมือนกัน

“มึงเคยคุยกับเขารึยัง”

“ยังเลยพี่ ดุมั้ยอะ”

“ก็...นิ่ง ๆ นะ ไม่คุยเล่น ดูเจ้ายศเจ้าอย่างหน่อย” เขาเงียบไปสักครู่ ก่อนจะพูดต่อ “แต่เขาคงชอบมึงแหละ”

“ทำไมอะ” หัวใจเต้นตึกตักเลยครับ แค่เขาคิดว่าผมมีอะไรบางอย่างที่คนอื่นอาจจะชื่นชอบ ผมก็ดีใจแล้ว

แต่คำตอบที่ผมได้รับ...

“ก็หน้ามึงซื่ออะ” ฟังดูแปลก ๆ นะ “ไม่น่าจะหลอกใครได้ เขาก็คงไว้ใจแหละ”

นี่ชมหรือด่าเนี่ย...

“เอางี้ มึงเข้าไปแนะนำตัวว่าเป็นเออีใหม่ แล้วเอางานนี้ให้เขาดูด้วย เดี๋ยวกูปริ๊นต์ให้ มีอะไรก็ให้เขาแก้มาเลย”

“โอเค ได้พี่” ผมรับคำ

“เดี๋ยวกูจดไว้ก่อนว่าต้องปริ๊นต์ออกมาให้มึง” เขาพูดแล้วฉีกหน้ากระดาษแผ่นหนึ่งออกจากสมุดบันทึกคู่ใจ เขียนด้วยลายมือที่แทบอ่านไม่ออก ก่อนจะใช้อีกมือดึงสก๊อตเทปชิ้นสั้น ๆ เพื่อติดกระดาษแผ่นนั้นเข้ากับพาร์ทิชั่นตรงหน้า

ทำไมมันดูยุ่งยากจัง น่าจะมีอุปกรณ์สำนักงานสักชิ้นรึเปล่าที่เข้ามาทดแทนวิธีพื้นบ้านแบบเมื่อครู่ได้ มันควรจะเป็นกระดาษแผ่น

เล็ก ๆ ที่มีเทปกาวอยู่ด้านหล...

อ๋อ!

โพสต์อิท

...

..

.

งั้นผมนึกออกแล้วครับ...

ว่าของขวัญชิ้นแรกที่บัดเดอร์เนียนคนนี้จะให้พี่คินคืออะไร

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

17 Nov 2020 • 7.12 PM

หวังว่าของขวัญจะถูกใจเธอ

“อีกนานมั้ย” ไอ้อั๋นกอดอกแล้วมองมาที่ผมอย่างหงุดหงิด “กูหิวข้าว”

“แป๊บหนึ่ง จะเสร็จแล้ว”

แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ค่อยเชื่อผมเท่าไหร่ จึงก้าวยาว ๆ เข้ามายืนข้าง ๆ แล้วพูดขึ้น “มึงเอาแบบธรรมดาเหอะ สักสองไซซ์กำลังดี”

ผมมองตามการเบ้หน้าของมันไปทางด้านขวา และพบกับชั้นวางที่บรรจุกระดาษโพสต์อิทรูปทรงสี่เหลี่ยมไว้หลากหลายขนาด แถมยังมีสีให้เลือกมากมายทั้งเหลืองสะท้อนแสง ชมพูสะท้อนแสง ส้มสะท้อนแสง และเขียวสะท้อนแสง...จ้องอีกสักนาทีคงตาบอด

“แบบนี้เบิกเอชอาร์ก็ได้ปะ” ผมหันไปตัดพ้อ “มันธรรมดาไปอะ”

มันจึงก้มลงมองกระดาษรูปขนมปังและคัพเค้กแล้วเหลือบมอง

ผม “ถ้าพี่เขากล้าใช้แบบนี้ มึงได้เพื่อนสาวเลยนะฝาย”

ทำไมล่ะ...มันดูไม่แมนเลยเหรอ

“มึงวาง” มันเน้นเสียงแล้วดึงกระดาษเหล่านั้นออกจากมือของผม ก่อนจะแทนที่ด้วยโพสต์อิทขนาดประมาณครึ่งคืบโทนสีอ่อน “เอาเรียบ ๆ เชื่อกู อันใหญ่สีอ่อน อันเล็กสีสด ๆ แล้วก็เอาแบบแฟล็กซ์ที่ใช้คั่นหน้าหนังสือไปด้วย”

นี่ผมเถียงอะไรไม่ได้แล้วใช่มั้ย...

“กูไปเยี่ยวก่อน เสร็จแล้วจะรออยู่หน้าแคชเชียร์ รีบตามไปล่ะ”

มันเดินไปแล้วครับ...

ไม่ถามความเห็นของผมสักคำ

โอเค ผมควรจะเชื่อมันแหละ มันสนิทกับแก๊งครีเอทีฟ นิสัยก็คล้าย ๆ กั...

ติ๊ด!

เสียงเตือนข้อความทางไลน์ครับ

ขอให้ไม่ใช่เรื่องงานเถอะ ผมอยากกลับบ้านแล้ว

BUDDER added you by phone number

ใครอะ ลูกค้าเหรอ

อ๋อ หรือว่า...บัดเดอร์ หมายถึงคนที่จับสลากได้ชื่อผม แสดงว่าผมกำลังจะได้รับของขวัญแล้วสินะ

แล้วก็...

กำลังจะให้ของขวัญพี่คินในฐานะบัดเดอร์เนียนด้วย

อย่างหลังนี่แหละ ตื่นเต้นมาก ๆ เลย

เป็นกำลังใจให้ผมด้วยนะครับ

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 6.49 AM

ความรักมักผลักดันให้เราทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาตลอดชีวิต
เช่น การตื่นเช้า เป็นต้น

เพราะตั้งใจจะนำของขวัญมาวางไว้บนโต๊ะทำงานของพี่คินโดยไม่ให้ใครจับได้ ผมจึงต้องมาถึงออฟฟิศเป็นคนแรก

และใช่ จะเป็นคนแรกได้...

มันต้องเช้ามาก ๆ

ผมยกนิ้วชี้ออกจากเครื่องสแกนลายนิ้วมือเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณ ก่อนที่ประตูกระจกจะเปิดกว้างเชื้อเชิญให้ผมเข้าไปในฐานะพนักงาน

เป็นไปตามคาดครับ...พื้นที่ทำงานว่างเปล่าไร้ผู้คน ไฟทุกดวงยังคงปิดสนิท นั่นทำให้ผมเดินไปยังโซนครีเอทีฟได้อย่างสบายใจ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อมองเวลาบนหน้าจอ

ยังไม่เจ็ดโมงเช้า...

ผมจึงคิดว่าจะกลับลงไปที่ชั้นใต้ดิน นอนหลับในรถของตัวเองสักงีบ เดินไปซื้อกาแฟจากร้านประจำ แล้วค่อยขึ้นมาที่นี่อีกครั้ง ถึงตอนนั้นก็คงจะได้เวลาเริ่มงานพอดี

ผมวางถุงพลาสติกใสที่บรรจุกระดาษโพสต์อิทหลายขนาดและสีสันลงบนโต๊ะทำงานของพี่คิน ก่อนจะหยิบกล่องไม้สีอ่อนออกจากกระเป๋า

ผมเตรียมการมาเป็นอย่างดีครับ หากเขียนข้อความด้วยลายมือของตัวเอง คงถูกจับได้ตั้งแต่วันแรก ผมจึงซื้อตรายางตัวอักษรภาษาอังกฤษที่มีน้ำหมึกในตัวมาด้วยหนึ่งชุดใหญ่ และในตอนนี้ผมก็กำลังกดมันลงบนเศษกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะเพื่อสร้างคำที่ตั้งใจไว้

'มึงต้องบอกให้ชัดว่าของมาจากบัดเดอร์เนียน เพื่อไม่ให้พี่คินจำสับสนกับบัดเดอร์ตัวจริง'

ไอ้อั๋นแนะนำผมไว้แบบนั้นระหว่างที่เรากำลังทานมื้อค่ำ

และนั่นทำให้ข้อความของผมเป็นแบบนี้...

'FROM YOUR FAKE BUDDER'

• • • • • •

AUN+ : ฝาย 9.38 AM

AUN+ : มึงอยู่ไหน 9.38 AM

ผมนอนเพลินไปหน่อยครับ กว่าจะเดินไปซื้อกาแฟ กว่าจะกดปุ่มเรียกลิฟต์เพื่อขึ้นมายังชั้นสิบแปด ก็เลยเวลาเข้างานมาสักพักแล้ว

FFAI : กำลังเข้าไป 9.39 AM

ผมพิมพ์ข้อความตอบกลับไปขณะเดินผ่านประตูกระจกด้านหน้าออฟฟิศ ก่อนจะได้ยินเสียงโห่ร้องและมองเห็นแผ่นหลังของเพื่อนร่วมงานหลายคนที่กำลังทำตัวเป็นไทยมุง

และใช่ เจ้าของเสื้อเชิ้ตสีเขียวเข้มนี่ต้องเป็นไอ้อั๋นแน่ ผมจึงสะกิดไหล่ของมันเบา ๆ แล้วส่งสายตาเข้าไปสำรวจสถานที่เกิดเหตุตรงหน้า ก่อนจะพบว่า...

ของขวัญที่ผมเพิ่งนำมาวางไว้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาถูกเทออกจากถุงใสโดยใครบางคน เขาแกะห่อพลาสติกแล้วดึงโพสต์อิทออกจากทุกปึก เขียนคำสั้น ๆ ลงบนนั้นด้วยปากกาหมึกซึมหัวตัด และแปะเรียงไว้บนพาร์ทิชั่นที่กั้นโต๊ะทำงานของพี่คิน โดยไม่ลืมติดเศษกระดาษที่มี

ข้อความจากตรายางของผมเข้าไปด้วยเป็นชิ้นสุดท้าย

“เอาแล้วเว้ย...” เสียงตะโกนโหวกเหวกเพื่อหยอกล้อเจ้าของโต๊ะยังคงดังขึ้นอย่างสนุกสนาน “เฮียเราโคตรฮอตอะ...”

ขณะที่ไอ้อั๋นหันมาถามผมด้วยเสียงลอดไรฟัน “ไม่ใช่มึงใช่มั้ย”

แน่นอน...ไม่ใช่ฝีมือของผม หากแต่ความตื่นตระหนกทำให้ผมยังคงยืนนิ่งและปล่อยให้กลุ่มคำที่เรียงต่อกันเป็นประโยคตรงหน้าสะท้อนแววตาอยู่แบบนั้น

...

..

.

‘เรา’ ‘แอบ’ ‘ชอบ’ ‘นาย’ ‘มา’ ‘นาน’ ‘แล้ว’

‘FROM YOUR FAKE BUDDER’

- บทที่ 03 -

FAI'S PART

AUN+ : กูจะไปเข้าห้องน้ำ เดินผ่านแผนกครีเอทีฟ
พวกนั้นก็เลยเรียกกูเข้าไปดู 10.02 AM
AUN+ : ช็อกเลย 10.02 AM

ไอ้อั๋นกำลังเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ให้ผมฟังทางไลน์ เพราะน่าจะเป็นวิธีที่ปลอดภัยจากการได้ยินของคนอื่นมากที่สุด

FFAI : แล้วเขาเห็นคนทำมั้ยวะ 10.03 AM
AUN+ : ไม่ 10.03 AM
AUN+ : เขาบอกว่ามาถึงก็เป็นแบบนี้แล้ว 10.03 AM

ประโยคบอกความในใจที่ดันปิดท้ายด้วยข้อความจากการปั๊มตรายางของผม ไม่ว่าใครที่ได้พบเห็นก็คงคิดไปในทิศทางเดียวกัน...

FFAI : คนต้องคิดว่าบัดเดอร์เนียน
แอบชอบพี่คินแน่ๆ 10.04 AM

AUN+ : ซึ่งบัดเดอร์เนียนคือมึง 10.04 AM

ใช่...เพราะบัดเดอร์เนียนคือผม
นี่มันหายนะชัด ๆ

FFAI : นี่กูถูกสวมรอยเหรอวะ 10.05 AM
AUN+ : แต่ไม่มีใครรู้ว่าเป็นมึงนะ 10.05 AM
FFAI : หรือว่ามันตั้งใจจะสวมรอย
เป็นบัดเดอร์เนียนของพี่คินแทนกู 10.06 AM
AUN+ : แล้วมันจะสวมรอยเป็น
บัดเดอร์เนียนแทนมึงทำไมวะ 10.06 AM
AUN+ : ไม่มีเงินซื้อโพสต์อิทเหรอ 10.07 AM

นั่นสิ นอกจากจะไม่ต้องเสียเงินซื้อของขวัญเองแล้ว ผมนึกไม่ออกเลยว่าบัดเดอร์เนียนตัวปลอมจะได้ประโยชน์อะไรจากการกระทำในครั้งนี้

แต่ยังไม่ทันที่บทสนทนาของเราทั้งคู่จะจบลง เสียงหนึ่งกลับดังขึ้นขัดจังหวะ

“ฝาย...”

นั่นทำให้ผมสะดุ้งโหยง ก่อนจะเผลอกลั้นหายใจเมื่อพบว่าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าผม...

พี่คิน

“ว่างปะ”

ตามมาด้วยการดันน้ำลายอึกใหญ่ลงคอเมื่อสีหน้าของเขาในวันนี้ดูเรียบเฉยจนเกือบกลายเป็นดุดัน

“ขอคุยด้วยหน่อย”

แถมคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เขาคือ เดียว ลูกน้องในแผนกครีเอทีฟที่

มีรอยสักเต็มสองแขนและห่วงวงกลมสีเงินทั่วใบหูและปลายจมูก

น่ากลัวมากครับ...

ถ้าไม่ติดว่าเขาเป็นพนักงานในบริษัท ผมจะโทร.แจ้งตำรวจตอนนี้เลย

"อ...เอ่อ...ได้ ๆ พี่" แต่ต้องทำทีเป็นใจดีสู้เสือ ตอบรับพลางพยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะเอื้อมมือดึงเก้าอี้ที่อยู่ด้านหน้าโต๊ะทำงานเข้ามาใกล้เพื่อจัดเตรียมพื้นที่ให้พี่คินและผู้ติดตาม แต่พี่คินกลับเหล่มองไอ้อั๋นที่ยังคงนั่งนิ่งแล้วหันมาพูดกับผมอีกครั้ง

"คุยส่วนตัวได้ปะ"

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 10.13 AM

รู้สึกเหมือนกำลังถูกนำตัวเข้าเครื่องประหารหัวสุนัข

ผมเดินตามพี่คินและเดียวไปทางห้องปริ๊นเตอร์ด้วยใจโหวง ใบหน้าร้อนผ่าวเหมือนกับจะเป็นไข้ ทั้งที่ร่างกายสั่นสะท้านด้วยความหนาวเย็นจากเครื่องปรับอากาศในออฟฟิศ

เพราะฉะนั้น ถ้าคุณมียาดมอยู่ในมือ...

รบกวนส่งมาให้ผมเถอะครับ

แอ๊ด!

พี่คินใช้แผ่นหลังดันประตูห้องเพื่อเปิดทางให้ผมเดินนำเข้าไปภายใน

เขาต้องถามเรื่องโพสต์อิทแน่ ๆ...ต้องคิดว่าผมเป็นคนให้แน่ ๆ...

ก็จะเป็นใครไปได้ล่ะ ในเมื่อเขาได้รับโพสต์อิทหลังจากวันที่ผม

เห็นการจดบันทึกข้อความด้วยเศษกระดาษติดกับสก๊อตเทปของเขาเป็นครั้งแรก

และถ้าเป็นแบบนั้น...

เขาต้องคิดว่าผมชอบเขาแน่ ๆ

ใช่ครับ ผมชอบเขา แต่ผมไม่เคยคิดจะทำอะไรแบบนั้น

และนั่นเป็นสิ่งที่เขาควรจะรู้...

เอาวะ!

"เอ่อ...พี่คิน...คือ..."

ผมควรจะบอกเขาว่าโพสต์อิทนั่นเป็นของผม ผมซื้อให้เขาเพราะต้องการขอบคุณที่เขาอยู่เป็นเพื่อนผมในคืนนั้น แต่ไม่ได้เขียนข้อความอะไรลงไปเลยจริ...

"ไอ้อั๋นมันชอบแดกอะไรวะ"

"ฮ...ฮะ!?..."

ผมหูฝาดรึเปล่าครับ...

เมื่อครู่เขาถามว่าอะไรนะ

"คือ..." เดียวเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางนอบน้อมที่ขัดแย้งกับภาพลักษณ์แบบสุด ๆ "ผมเป็นบัดเดอร์ของพี่อั๋นครับ แต่นอกจากเหล้าแล้วผมไม่รู้เลยว่าเขากินหรือไม่กินอะไรบ้าง พี่ฝายช่วยแนะนำหน่อยได้มั้ยครับ"

ถามจริง...เรื่องไอ้อั๋นเนี่ยนะ...

โห...เกือบเป็นลม

"มันไม่กล้าถามมึงเอง" พี่คินเสริมด้วยเหตุผลที่แท้จริง "เลยลากกูมาด้วยเนี่ย"

"อ๋อ" ผมหัวเราะแห้ง ๆ ก่อนจะตอบคำถามเมื่อรวบรวมสติกลับคืนมาได้แล้ว "มันก็กินได้ทุกอย่างนะ แต่ที่เห็นบ่อย ๆ ก็คงเป็นกาแฟร้านป้าแมวอะ แล้วก็พวกขนมขบเคี้ยวทั่ว ๆ ไปแหละ"

"เอ่อ...แล้วกาแฟนี่ เมนูอะไรเหรอครับ"

"เอสเปรสโซ่เย็น" จำได้ขึ้นใจเลยครับ เพราะมันฝากผมซื้อบ่อยมาก

น้องเดียวพยักหน้าถี่ ๆ แล้วยิ้มกว้าง "ขอบคุณมากครับพี่ฝาย"

"อืม ไม่เป็นไร" ผมตอบรับ แล้วเหล่มองพี่คินที่ยังคงยืนกอดอกฟังบทสนทนา

ใบหน้าหงิกงอหายไปแล้วครับ เหลือไว้แค่รอยยิ้มยียวนบนมุมปาก แสดงว่าที่ทำเป็นขรึมเมื่อครู่คือการแกล้งกันสินะ...

แต่เอาเถอะครับ ผมให้อภัยได้

"ไงพี่" ไหน ๆ บัดเดอร์เนียนก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาอยากถามอยู่แล้วนิ งั้นผมทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเหมือนเดิมแล้วกัน "ฮอตใหญ่แล้วนะ มีคนมาสารภาพรักแต่เช้า"

เหมือนคนที่ผายลมในลิฟต์แล้วต้องทำเป็นรู้สึกเหม็นเพื่อไม่ให้คนอื่นสงสัยนั่นแหละครับ ผมต้องเย้าแหย่เขาแบบเดียวกับที่เพื่อน ๆ ในแผนกครีเอทีฟได้ทำไปแล้วก่อนหน้านี้

"ฮอตอะไรล่ะ" เขาพูดกลั้วหัวเราะ ก่อนสะบัดหน้าไปทางน้องเดียว "กูว่าไอ้พวกเหี้ยนี่แหละ แกล้งกู"

"ไม่ใช่ผมนะเฮีย" เดียวโบกสองมือไปมาเพื่อปฏิเสธคำกล่าวหา แต่พี่คินไม่สนใจ ยังคงหันมาทางผมเพื่อพูดต่อ

"ไอ้พวกเนี้ย ต้องมีสักคนแหละที่เป็นบัดเดอร์เนียนกู หรือไม่ก็มีคนเอาโพสต์อิทมาให้กูจริง ๆ แต่พวกมันเอาไปเขียนเล่น"

ชัดเจนมากครับ...

ว่าพี่คินไม่ได้รู้สึกตกใจกับข้อความเหล่านั้นเลย เขามั่นใจว่ามันเป็นแค่การหยอกล้อกันของกลุ่มเพื่อน นั่นเท่ากับว่าในความคิดของเขา บัดเดอร์เนียนอาจจะมีตัวตนหรือไม่มีก็ได้ อาจจะเป็นใครก็ได้ หรือมีเหตุผลใดในการเทคก็ได้

เพราะฉะนั้น ถ้าของขวัญชิ้นที่สอง รวมถึงชิ้นอื่น ๆ ถูกส่งไปถึงมือเขาโดยไม่มีอะไรผิดพลาด...

บัดเดอร์เนียนคนนี้ก็จะกลายเป็นคนปกติใช่มั้ย

“เออ ไอ้ฝาย...” เสียงเรียกของพี่คินปลุกผมจากภวังค์ “เมื่อกี้มึงจะบอกอะไรกูรึเปล่า”

เมื่อกี้...

หรือว่าจะหมายถึงคำที่ผมเกริ่นนำก่อนสารภาพความจริง

‘เอ่อ...พี่คิน...คือ...’

แหงเลย...

“อ...เอ่อ...” ถ้าตอบว่าไม่มีอะไรแล้ว คงฟังดูแปลก ๆ ใช่มั้ยครับ แต่ถ้าจะโกหกโดยการตอบเรื่องอื่นแทน ก็ควรจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขาพอสมควร...

อ๋อ! นึกออกแล้วครับ โชคดีของผมที่ได้พูดคุยกับลูกค้าแบรนด์ชิกเก้นฟรายด์ทางโทรศัพท์ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน

“ที่พี่บอกให้ผมเข้าไปแนะนำตัวกับลูกค้าอะ ผมนัดเขาได้แล้วนะพี่ เป็นวันนี้ ประมาณสี่โมงเย็น” แล้วสมองของผมก็เริ่มแล่นอย่างไม่น่าเชื่อ... “แต่ผมไม่รู้จักใครเลยอะครับ ก็เลย...”

“จะชวนกูไปด้วยว่างั้น” เขาสวนคำอย่างรู้ทัน

“ครับ” ผมเผยยิ้มแห้ง ๆ “พี่คินพอจะว่างมั้ยครับ”

“เออ ได้ เดี๋ยวไปเป็นเพื่อน”

...

..

.

ทุกคนเข้าใจผมแล้วใช่มั้ยครับ...

ว่าทำไมความรู้สึกที่ผมมีให้พี่คินถึงไม่เคยลดน้อยลงไปเลย

และคงไม่ว่าอะไรใช่มั้ยครับ...

ถ้าผมจะขอเสี่ยงเดินตามแผนการเดิมอีกสักครั้ง

TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 10.31 AM

อยากมองเธอในแง่ร้าย ให้จิตใจได้หยุดพัก

แต่ยิ่งมองเท่าไร มันช่างยิ่งตกหลุมในความรัก

• • • • • •

AUN+ : ไม่เข็ด? 10.44 AM

ไอ้อั๋นส่งคำตอบกลับมาทันทีที่ผมบอกว่าจะกลับไปเป็นบัดเดอร์เนียนของพี่คินอีกครั้ง

และใช่...ผมเผลอหัวเราะเสียงดังเลยละ

FFAI : 55555555 10.45 AM

FFAI : ก็พี่เขาไม่ได้สงสัยนี่หว่า 10.45 AM

AUN+ : แต่กูก็คิดเหมือนพี่คินนะ 10.46 AM

AUN+ : พวกครีเอทีฟแม่งแกล้งกัน
ประจำอยู่แล้ว 10.46 AM

เรื่องจริงเลยครับ...ทั้งกิจกรรมประจำเทศกาลต่าง ๆ และการแกล้งกันของพนักงานมักถูกแอบถ่ายเป็นคลิปวิดีโอ และถูกโพสต์ลงในสื่อออนไลน์ต่าง ๆ หลังจากตัดต่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว นั่นทำให้บริษัทของเรากลายเป็นที่รู้จักของคนในวงกว้าง แถมยังสร้างภาพลักษณ์ที่ดูสนุกสนาน ดึงดูดนักศึกษารุ่นใหม่ไฟแรงที่เพิ่งเรียนจบให้ร่อนใบสมัครงานกันเข้ามาอย่างคับคั่ง

และไม่ต้องเดาเลยครับ ว่าคนกลุ่มไหนเป็นตัวตั้งตัวตีของเรื่อง

พวกนี้...

FFAI : อีกอย่าง 10.47 AM
FFAI : มึงอุตส่าห์คิดแผนบัดดี้เนียนให้กู 10.47 AM
FFAI : ถ้ากูถอดใจไม่สานต่อ คงเสียดายแย่ 10.48 AM
AUN+ : เออ ก็เอาให้เนียนสมชื่อแล้วกันนะ 10.48 AM
AUN+ : กูขี้เกียจจะตื่นเต้นด้วยแล้ว 10.49 AM

อยากจะบอกกับไอ้อั๋นและทุก ๆ คนที่กำลังเอาใจช่วยผมอยู่ตอนนี้นะครับ ว่าไม่ต้องกังวลเลย เพราะของขวัญชิ้นที่สอง ผมเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี

FFAI : เออ ไม่ต้องห่วง 10.50 AM
FFAI : กูกำชับพนักงานไปแล้ว 10.50AM
AUN+ : งง 10.51 AM
AUN+ : พนักงานอะไรวะ 10.51 AM

พนักงานส่งสินค้าที่ผมกดสั่งผ่านแอพพลิเคชั่นครับ เขากำลังไปรับโดนัทเคลือบน้ำตาลกล่องใหญ่จากร้านขนมชื่อดังเพื่อนำมาส่งให้พี่คิน

และใช่...เขาต้องบอกพี่คินด้วยว่า มาจากบัดเดอร์เนียน

ผมหวังว่ารอบนี้คงไม่มีอะไรผิดพลาด เพราะของขวัญจะถูกส่งถึงมือ และจากข้อความโหยหาโดนัทยี่ห้อนี้ที่พี่คินโพสต์ลงในเฟซบุ๊กส่วนตัว ผมมั่นใจว่ามันต้องสร้างความประทับใจให้เขาได้แน่นอน

แค่คิดก็ตื่นเต้นแล้วครับ...

เวลาผ่านไปเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง พนักงานส่งสินค้าก็เดินทางมาถึงออฟฟิศครับ เหตุการณ์ดำเนินไปตามที่คิดไว้ พนักงานแจ้งข้อมูล

กับน้องอรที่นั่งประจำเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ น้องอรกดโทรศัพท์เพื่อเรียกพี่คินให้ออกไปด้านนอก พี่คินรับกล่องโดนัทและสารที่ผมฝากไว้ ก่อนจะเดินกลับเข้ามาด้วยรอยยิ้มกว้าง แล้วใช้มือหนึ่งป้องปากพลางตะโกนลั่น

“ได้ของขวัญแล้วครับ ขอบคุณบัดเดอร์เนียนมาก ๆ ครับ”

ยินดีครับ...

ดีใจที่พี่ชอบนะ

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 3.09 PM

ใกล้เกินกว่าที่จะพูดคำใดใดออกไป

ไม่ใกล้ขนาดนั้นหรอกครับ ผมก็ทวิตซะเว่อร์...

พี่คินพิงหลังแนบเบาะฝั่งข้างคนขับที่ถูกปรับเอนจนแทบกลายเป็นเตียงนอน ส่วนผมอยู่บนที่นั่งหลังพวงมาลัย ขณะที่เรากำลังเดินทางออกจากบริษัทเพื่อไปพบลูกค้าด้วยกันเป็นครั้งแรก

แต่ระยะห่างแค่นี้...

ก็ทำให้ผมมีความสุขแล้วครับ

“เมื่อตอนเที่ยงพี่ได้อะไรอ้ะ” เหมือนเดิมครับ ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพื่อกลบเกลื่อนพิรุธ “ผมได้ยินเสียงตะโกน แต่ไม่ทันเห็นของ”

“โดนัท มาเป็นกล่องเลย” เขาตอบอย่างรวดเร็วแม้ว่าสายตาจะยังคงจดจ้องหน้าจอโทรศัพท์ “แล้วมาจากร้านที่กูอยากกินด้วย โคตรดีใจอะ”

“อ๋อ...แล้วเอามาด้วยรึเปล่าพี่” ผมถามขึ้นเมื่อไม่เห็นกล่องขนม

บนหน้าตักหรือเบาะด้านหลัง

“ไม่อะ กูทิ้งไว้ที่โต๊ะ ยังไงก็กลับออฟฟิศอยู่แล้ว ขี้เกียจหอบไปหอบมา น้ำตาลแม่งละลายหมด”

ฟังจากเหตุผลที่ดูเหมือนจะผ่านการวิเคราะห์มาอย่างละเอียด ก็รู้สึกดีใจไม่น้อย เพราะมันบ่งบอกว่าเขาอยากทานขนมพวกนั้นจริง ๆ แสดงว่าการที่ผมสืบค้นข้อมูลจากโซเชี่ยลมีเดียของเขาทุกวันก็พอจะมีประโยชน์อยู่บ้างเหมือนกัน

“ว่าจะขอชิมซะหน่อย”

“เดี๋ยวถึงออฟฟิศกูให้ชิ้นหนึ่ง”

แค่พี่คินพูดคำว่าออฟฟิศ สมองของผมก็คำนวณเวลาโดยอัตโนมัติครับ กว่าจะถึงที่ทำงานของลูกค้า กว่าจะพูดคุยทำความรู้จัก กว่าจะนำเสนอผลงานที่เตรียมมา กว่าจะฝ่าการจราจรติดขัดกลับไปถึงบริษัท...

เกินสองทุ่มแน่ ๆ

ถ้าเป็นแบบนั้น ผมก็จะได้ใช้เวลาอยู่กับเขาตั้งหลายชั่วโมง...

แค่คิดก็เขินแล้วครับ

ผมใช้ปลายเท้าแตะแท่นเบรกเมื่อมองเห็นดวงไฟสีแดงจากเสาสัญญาณไฟจราจร ก่อนจะเปลี่ยนเกียร์และดึงเบรกมือขึ้นทั้งที่ใจเริ่มลอยไปไกล

จะต่อบทสนทนาของเรายังไงดี ควรชวนเขาแวะทานข้าวเย็นดีมั้ย หลังจากประสบความสำเร็จกับของขวัญชิ้นล่าสุดแล้ว มีอะไรที่เขาอยากได้อีกรึเปล่า

ติ๊ด!

และใช่ครับ ผมคงจะฟุ้งซ่านแบบนี้อีกสักพัก ถ้าเสียงเตือนข้อความจากโทรศัพท์มือถือไม่ดังขึ้นขัดจังหวะ

ไอ้อั๋นสินะ...

ดีเหมือนกัน ผมจะได้ปรึกษามันซะเลย

BUDDER : สวัสดี 3.26 PM

อ่าว...ไม่ใช่นิ
นี่มันคนที่แอดไลน์มาเมื่อวันก่อน
คนที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นบัดเดอร์

FFAI : สวัสดีครับ 3.27 PM
BUDDER : เราเป็นบัดเดอร์ของนาย 3.27 PM
FFAI : อ่อครับ 3.27 PM

ใช่จริง ๆ ด้วย...

BUDDER : ชอบของขวัญมั้ย 3.28 PM
BUDDER : อยากได้อะไรอีกรึเปล่า 3.28 PM

ของขวัญเหรอ...
ผมยังไม่เห็นได้รับสักชิ้นเลย

FFAI : นายเริ่มเทคเราแล้วเหรอ 3.29 PM
FFAI : เรายังไม่ได้ของขวัญเลย 3.29 PM

ผมตอบไปตามตรง ขณะที่สมองเริ่มคิดหาสาเหตุที่น่าจะเป็นไปได้

เขาอาจจะเพิ่งนำของขวัญมาวางไว้หลังจากผมและพี่คินออกมาหาลูกค้าแล้ว หรืออาจจะวางไว้ในที่ที่ผมไม่ทันสังเกต หรือที่ตลกกว่านั้น เขาอาจจะวางของขวัญไว้ผิดโต๊ะ หรือว่าแท้จริงแล้วเขาอาจจะไม่ใช่บัดเดอร์ของผมเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่จำชื่อของผมสลับกับบัดดี้

ของเขา จึงแอดไลน์มาผิดคนเท่านั้น

แต่คำตอบที่ได้รับ...

มันห่างไกลจากที่ผมคิดไว้มาก

BUDDER : ก็ความในใจบนโพสต์อิทไง 3.30 PM

BUDDER : เราแอบชอบนายมานานแล้ว 3.31 PM

BUDDER : เราเป็นคนเขียนเองแหละ 3.31 PM

- บทที่ 04 -
FAI'S PART

FFAI : นายทำแบบนั้นทำไม 3.33 PM

ไม่ใช่ข่าวดีแน่นอนครับ ที่เจ้าของข้อความบนโพสต์อิทไม่ใช่แก๊งครีเอทีฟอย่างที่ผมและพี่คินเข้าใจ แต่กลับเป็นบัดเดอร์ของตัวผมเอง

ผมพยายามผ่อนลมหายใจเข้าออกให้ช้าลงสลับกับเหลือบมองพี่คินที่ยังคงจดจ่อกับโทรศัพท์ของตัวเองเป็นระยะ แม้ว่าบทสนทนาของผมกับบัดเดอร์จะทำให้หัวใจเต้นรัวแรงจนแทบหลุดออกมาข้างนอก แต่ผมจะแสดงอาการให้พี่คินเห็นไม่ได้

BUDDER : ก็นายชอบพี่คินไม่ใช่เหรอ 3.34 PM

ฉิบหาย!
มันรู้ได้ยังไง...

BUDDER : เราก็เลยช่วยบอกพี่คินให้ไง 3.35 PM

มันสวมรอยเป็นบัดเดอร์เนียน เพราะรู้ว่าบัดเดอร์เนียนคือผม มันเขียนข้อความเหล่านั้นลงบนโพสต์อิท เพราะรู้ว่านั่นคือความในใจของผม

ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แล้ว...

นี่มันเป็นใครกันแน่

• • • • • •

FFAI : ไอ้อั๋น 8.21 PM

FFAI : ช่วยกูด้วย 8.21 PM

ผมส่งข้อความไปหาไอ้อั๋นทันทีที่เดินมาถึงด้านหน้าออฟฟิศ หลังจากการพบกับลูกค้าเป็นครั้งแรกผ่านไปได้อย่างทุลักทุเล แน่ละ... ใครจะมีสติอยู่ได้ ถ้าต้องเจอกับบัดเดอร์ที่รู้ความลับของผมแบบหมดไส้หมดพุง แถมยังมีท่าทีจะเปิดเผยให้คนอื่นรับรู้มากกว่าจะช่วยกันปกปิดแบบนี้

แต่ยังไม่ทันได้พิมพ์ข้อความเพื่ออธิบายเรื่องราวต่อจากนั้น เสียงของคนข้างกายกลับดังขึ้นขัดจังหวะ

"ฝาย"

"ค...ครับ" ผมหันไปมองพี่คินที่กำลังจ้องผมอยู่เช่นกัน

"กูเรียกตั้งหลายทีแล้วเนี่ย"

"ขอโทษทีพี่ ไม่ได้ยินเลย" ผมตอบตามตรง และจากคิ้วหนาที่กำลังขมวดเข้าหากันของเขา มั่นใจเลยว่าเขาไม่ปล่อยผ่านเรื่องนี้แน่ๆ

"มึงเป็นอะไรรึเปล่า"

อย่างที่บอกครับ ว่าการแนะนำตัวกับลูกค้าของผมในวันนี้มันห่วยแตกมาก ถ้าไม่มีพี่คินคอยช่วยตอบคำถามและชวนพูดคุย ผมคงเสียลูกค้าเจ้านี้ไปแล้ว ดังนั้นไม่แปลกเลยที่เขาจะสงสัยในตัวผม

“ดูแปลก ๆ ตั้งแต่เมื่อบ่ายแล้ว”

เพราะบอกเขาไม่ได้ว่ากำลังวิตกกับเรื่องอะไร การโกหกจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็นทันที

“พอดีลูกค้าอีกเจ้ามีปัญหาใหญ่ ผมก็เลยมัวแต่เครียดเรื่องนี้ ไม่มีสมาธิพรีเซ็นต์งานเลย” ถึงเรื่องของผมจะปลอม แต่ความรู้สึกผิดนี่ของจริงเลยครับ “ขอโทษนะพี่”

และเช่นเคยครับ เขาไม่ดุด่าผม แถมยังใส่ความห่วงใยลงในประโยคถัดมา “เจ้าไหนอะ ให้ช่วยมั้ย”

“ไม่เป็นไรพี่ มันเป็นปัญหาที่ตัวสัญญาอะ ไม่เกี่ยวกับทีมพี่หรอก”

“อืม” เขาพยักหน้ารับอย่างเข้าใจแล้วเอื้อมมือมาตบไหล่ของผมเบา ๆ “เดี๋ยวก็แก้ได้ ไปแดกโดนัทกันดีกว่า”

หลังจากพูดจบประโยค พี่คินก็เดินตรงเข้าไปในออฟฟิศ ส่วนผมก็ก้าวตามแผ่นหลังของเขาไปติด ๆ ในใจอยากจะกระโดดกอดให้รู้แล้วรู้รอดเพราะทนความน่ารักของเขาไม่ไหว แต่ก็ทำได้แค่ส่งยิ้มให้จากมุมนี้...

มุมที่เขามองไม่เห็น

เฮ้อ...

ผมสะบัดหน้าไปมา เพื่อขับไล่ความตึงเครียดออกจากสมอง ในเมื่อยังนึกไม่ออกว่าบัดเดอร์คือใคร และไอ้อั๋นก็ยังไม่ตอบกลับมา คงไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะปล่อยให้ช่วงเวลาดี ๆ ของผมและพี่คินผ่านไปอย่างไร้ความหมาย

ไม่บ่อยนักหรอกนะที่เราจะได้อยู่ด้วยกันแค่สองคนแบบนี้...

ผมชวนเขาพูดคุยระหว่างทานโดนัทดีมั้ยครับ ด้วยนิสัยขี้เม้าท์ของพี่คิน อาจจะทำให้บทสนทนาของเรายาวนานขึ้นอีกเป็นชั่วโมงเลยก็ได้นะ

แล้วหลังจากนั้นก็อาสาขับรถไปส่งเขาที่บ้าน

โห! ถ้าผมทำได้ครบตามนี้ คงฝันดีไปอีกหลายคืนแน่ ๆ เลยคร...

“ไอ้เหี้ย!”

อุ๊ย! สะดุ้งเลยครับ พี่คินด่าใครอะ...

หรือว่าผมขาดสติจนเผลอไปกอดเขาจริง ๆ เสียงร้องของเขาถึงดังลั่นขนาดนี้

ผมตื่นขึ้นจากห้วงมโนและพบว่าพี่คินยืนอยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเอง จึงก้าวยาว ๆ เพื่อหยุดยืนข้างเขา และนั่นทำให้ผมมองเห็นที่มาของคำด่าเมื่อครู่

กล่องกระดาษถูกฉีกทิ้งเป็นรอยขาดรูใหญ่ โดนัททุกชิ้นภายในถูกกัดแทะจนแหว่งวิ่น เศษขนมกระจายเปรอะเปื้อนทั่วพื้นโต๊ะและเก้าอี้

เกิดอะไรขึ้น...

บัดเดอร์เหรอ

“จี๊ด...จี๊ด...จี๊ด...จี๊ด...จี๊ด...”

เอ่อ...ไม่ใช่บัดเดอร์แล้วครับ

เสียงร้องแบบนี้คงหนีไม่พ้น...

“ไอ้หนูเหี้ย!”

ใช่ครับ...หนูตัวใหญ่สีดำสนิทวิ่งหายเข้าไปในมุมมืดอย่างรวดเร็ว ทิ้งโต๊ะทำงานที่อยู่ในสภาพเละเทะไว้ให้เจ้าของดูต่างหน้า ทำเอาพี่คินหัวเสียแบบสุด ๆ ถึงขั้นทุบโต๊ะเสียงดังสนั่น

ผมเองก็รู้สึกเซ็งไม่แพ้กันที่ไอ้หนูเวรมากัดกินของขวัญของผมจนไม่เหลือชิ้นดี แต่จะร้อนไปพร้อมกับเขาก็คงไม่มีประโยชน์ เป็นน้ำเย็นช่วยปลอบโยนเขาน่าจะดีกว่า “ใจเย็น ๆ พี่”

“แม่งเอ๊ย!” เสียงเบาลงแล้วครับ แต่ยังคงเต็มไปด้วยความหงุดหงิด

“เช็ดโต๊ะก่อนดีกว่า เดี๋ยวผมช่วย” ผมใช้มือหนึ่งดึงกระดาษทิชชู่หลายแผ่นออกจากกล่องแล้วกวาดเศษขนมลงสู่ถังขยะที่ถูกยกไว้

ในระดับเดียวกับพื้นโต๊ะด้วยมืออีกข้าง ขณะที่พี่คินรวบกล่องบรรจุขนมแล้วทิ้งลงในถังขยะอีกใบ ก่อนจะเดินไปหยิบไม้กวาดจากห้องแม่บ้านมาช่วยกันอีกแรง

“ยังไม่ได้แดกสักชิ้นเลย” เขายังคงบ่นอุบอิบขณะกำลังปัดขนมออกจากเอกสารสำคัญ หน้ามุ่ย ๆ นั่นดูน่ารักปนน่าสงสารจนผมอยากจะสั่งซื้อโดนัทกล่องใหม่ให้เขาตอนนี้เลย “อย่าให้กูเจอนะมึง จะเหยียบให้ไส้แตกเลย”

“งั้นบอกบัดเดอร์มั้ยพี่ ให้เขาส่งกรงดักหนูมาให้หน่อย” เสี่ยงเหมือนกันนะครับเนี่ย พูดเล่นตอนที่เขากำลังโมโห จะฮาหรือจะแป้กก็ขึ้นอยู่กับบุญกรรมที่ทำมาแล้วละ

แต่โชคดีที่เขาเผลอหัวเราะออกมาเบา ๆ ก่อนตอบด้วยรอยยิ้มยียวนเช่นปกติ “ขอแม่บ้านเหอะอันนั้นอะ”

ค่อยสบายใจหน่อยครับ...

• • • • • •

AUN+ : เป็นอะไรมึง 8.52 PM

AUN+ : โทษที เพิ่งดูหนังเสร็จ 8.52 PM

AUN+ : ให้กูโทร.หามั้ย 8.52 PM

ไอ้อั๋นตอบกลับมาแล้วครับ มันคงตกใจอยู่เหมือนกันที่ได้รับข้อความน่าตื่นเต้นจากผม และคงรอให้ผมเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง

แต่ตอนนี้คงไม่ใช่เวลาที่ดีนักในการขอคำปรึกษาเรื่องบัดเดอร์ เพราะผมยังคงอยู่ที่ออฟฟิศ และยืนห่างจากพี่คินเพียงไม่กี่ก้าว มือหนึ่งจึงกดแป้นพิมพ์บนหน้าจอเพื่อทิ้งข้อความไว้ให้เพื่อนสนิทขณะเดินไปยังโซนเออี ก่อนใช้อีกมือเก็บขวดบรรจุแอลกอฮอล์ลงในลิ้นชักหลังจากนำไปทำความสะอาดโต๊ะของพี่คินเรียบร้อยแล้ว

FFAI : ไม่เป็นไร 8.54 PM
FFAI : เดี๋ยวถึงบ้านแล้วโทร.ไป 8.54 PM

แล้วจึงเดินกลับมาหาเขาอีกครั้ง

"ขอบใจนะมึง" เขาพูดพลางมัดปากถุงขยะด้วยหนังยางที่ผมเตรียมไว้ให้

"ไม่เป็นไรพี่"

เขาเงยหน้าขึ้นแล้วมองผมอยู่แบบนั้น จนผมเข้าใจว่าเขาคงกำลังคิดหาคำร่ำลาก่อนที่เราทั้งคู่จะแยกย้าย และช่วงเวลาของเราคงจบลงเพียงเท่านี้

แต่เปล่าเลย...

แต้มบุญของผมเยอะกว่านั้นมาก

"แดกข้าวกันมั้ย เดี๋ยวกูเลี้ยง"

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday
18 Nov 2020 • 9.56 PM
ก็ถือว่าเป็นเรื่องราวดี ๆ นะครับ

เหมือนกรรมการให้สัญญาณต่อเวลาพิเศษนั่นแหละครับ...

ผู้เล่นในสนามอย่างผมก็ต้องสู้เต็มที่ เผื่อจะมีโอกาสทำคะแนนกับเขาบ้าง

"พี่ชอบกินร้านนี้เหรอ" ผมยกปลายเท้าเพื่อปล่อยให้รถเคลื่อนที่ไปเรื่อย ๆ พลางเริ่มต้นบทสนทนาด้วยการถามถึงร้านก๋วยเตี๋ยวไก่แบบรถเข็นที่ตั้งอยู่ริมถนนฝั่งตรงกันข้ามกับออฟฟิศ...

ที่เราเพิ่งไปดินเนอร์ด้วยกันมา

“ก็มันเปิดอยู่ร้านเดียวอะ” เขาตอบตามตรง ก่อนเหลือบมองผมเล็กน้อย “ไม่อร่อยเหรอ”

“ก็ดีพี่” ที่ผมถาม ไม่ใช่เพราะรสชาติมันแย่หรอกครับ แต่เพราะผมอยากรู้จักเขามากกว่านี้ต่างหาก

“จริง ๆ มันมีก๋วยเตี๋ยวอีกร้านหนึ่ง แต่ม...”

เขาหยุดพูดไปเฉย ๆ เลยครับ “แต่อะไรพี่”

“แต่มันไม่เปิดวันนี้”

“อ๋อ” ผมพยักหน้าหงึก ๆ ขณะที่สมองเริ่มคิดหาเรื่องราวมาสานต่อบทสนทนา โชคดีที่ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น สายตาผมก็เหลือบไปเห็นตัวเลขดิจิตอลบอกเวลาบนคอนโซลด้านหน้า

จะดูละลาบละล้วงไปมั้ยเนี่ย...

แต่ช่างเถอะครับ ลองดูก็ไม่เสียหาย ยังไงซะ คนอย่างผมก็คงไม่มีทางคิดคำถามที่อ้อมค้อมไปได้มากกว่านี้หรอก

“กลับดึกแบบนี้ แฟนไม่ด่าเหรอ”

“โอ๊ย!” เขาพูดกลั้วหัวเราะ สายตายังไม่ละจากโทรศัพท์มือถือ “ไม่มีให้ด่าอะดิ”

แปลว่าอะไร...แปลว่าไม่มีแฟนใช่มั้ย...ไม่อยากดีใจเก้อนะ

“แล้วคนนั้นอะพี่ ที่อยู่ตึกเดียวกับเรา” ก็พนักงานของบริษัทนำเข้าเครื่องสำอางบนชั้นสิบเก้านั่นแหละครับ แต่ผมต้องทำทีเป็นพูดกว้าง ๆ เหมือนไม่รู้เรื่องราวของเขามากนัก เพราะถ้าบอกว่าหมายถึงผู้หญิงที่ชื่อแพร ดูแลเรื่องการนำเข้าสินค้าของบริษัท และจากรูปในเฟซบุ๊กที่ใช้ชื่อว่า Laddawan Pisutthikul ซึ่งมีเพื่อนอยู่ในนั้นประมาณเก้าร้อยคน ดูเหมือนว่าเธอจะเพิ่งไปเที่ยวเกาหลีมา พี่คินคงกลัวผมจนต้องขอลงจากรถก่อนถึงบ้านแน่ ๆ

“แพรอะนะ” แต่ถึงจะไม่ลงรายละเอียด เขาก็เดาได้อยู่ดีว่าผมกำลังพูดถึงคนนี้ “เพื่อนกัน”

ไม่น่าจะใช่แค่เพื่อนนะครับ...

ออกไปทานข้าวกลางวันด้วยกัน หลังเลิกงานก็มายืนรอที่หน้าออฟฟิศ

แต่ผู้ชายเจ้าชู้ก็คงเป็นแบบนี้แหละครับ ต้องบอกว่าตัวเองโสดอยู่เสมอ ไม่ยอมรับว่าเคยคบหากับใคร ไม่เปิดเผยว่ากำลังศึกษาใครอยู่

ไม่รู้ว่าแฟนมโนคนนี้ควรจะรู้สึกยังไงกันแน่...

โล่งใจหรืออึดอัดกว่าเดิม

“ทำไมอะ”

“ฮะ!?...” ผมไม่ทันได้ฟังเลยครับ แต่รู้สึกได้ถึงสายตาของเขาที่กำลังเหล่มองมาทางผม

“มึงสนใจเหรอ”

ตอบไม่ถูกเลยครับ เพราะคนที่ผมสนใจไม่ใช่แพร แต่เป็นเขาต่างหาก

“เปล่าพี่” ปฏิเสธไปดีกว่า “ผมยังคิดว่าเขาเป็นแฟนพี่อยู่เลย จะไปสนใจได้ไงล่ะ”

“เขาเป็นไฮโซนะเว้ย ไม่มานั่งกินก๋วยเตี๋ยวไก่ข้างถนนแบบเมื่อกี้หรอก”

ฟังดูเหมือนตัดพ้อนะครับ หรือว่าไลฟ์สไตล์ที่แตกต่างกันคือสาเหตุของการเลิกรา

ถ้าเป็นแบบนั้น พี่คินไม่ต้องเป็นห่วงเลยครับ ผมน่ะกินง่ายอยู่ง่าย ไปได้ทุกที่อยู่แล้ว

“แล้วมึงอะ” เขาพูดขึ้นอีกครั้ง “มีเมียรึยัง”

ผมส่ายหน้าถี่ ๆ เขาจึงถามต่อ

“ทำไมอะ อย่างมึงนี่สาวน่าจะกรี๊ดนะ”

“ไม่มีเวลาหาอะพี่” ตอบตามความจริงไม่ได้ก็คงต้องตอบแบบดาราแหละครับ

“ไม่มีเวลาเหี้ยอะไร ไอ้อั๋นยังมีได้เลย”

เออ...ไอ้อั๋น ผมลืมไปซะสนิทเลย ถ้ามันยังรอช่วยเหลือผมอยู่ ผมคงโดนด่าจนหูชาแน่ ๆ

“ไอ้อั๋นมันจีบมิ้นต์ตั้งแต่อยู่มหา’ลัยแล้ว” ผมต้องเล่าประวัติของเพื่อนสนิทกับแฟนสาวให้เขาฟังเพื่อยืนยันว่าเออีอย่างพวกเราน่ะแทบไม่มีเวลาพบเจอใครเลยจริง ๆ “แต่เพิ่งมาเป็นแฟนกันเฉย ๆ”

“อ่าวเหรอ” เขาพูดเบา ๆ ก่อนจะชะเง้อมองเส้นทางผ่านกระจกตรงหน้าแล้วร้องขึ้น “เอ๊ย...ข้างหน้านี่แหละ”

ผมใช้นิ้วดันก้านหลังพวงมาลัยเพื่อเปิดสัญญาณไฟเลี้ยวซ้ายก่อนที่สายตาจะสบเข้ากับคอนโดมิเนียมขนาดใหญ่ที่ยังคงดูใหม่เมื่อเทียบกับโครงการของคู่แข่งที่ตั้งขนาบข้างทั้งซ้ายและขวา

“คอนโดฯใหม่เหรอพี่ ดูดีกว่าตึกอื่นเยอะเลย”

“เออ เพิ่งสร้างเสร็จเมื่อปลายปีที่แล้วเอง กูเห็นแล้วรีบจองเลย ห้องเก่ายังขายไม่ออกเลยเนี่ย”

ผมหัวเราะเบา ๆ ขณะที่เขาปลดเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวแล้วเปิดประตูรถออกกว้าง

“ขอบใจมากมึง อุตส่าห์มาส่ง”

“ไม่เป็นไรพี่”

เขายกยิ้มมุมปากแล้วปล่อยให้บทสนทนาของเราจบลงด้วยการก้าวออกจากตัวรถพร้อมกับสัมภาระในมือ ขณะที่ผมยังคงปล่อยให้แววตาของตัวเองสะท้อนแผ่นหลังของเขาอยู่แบบนั้น

สำหรับคนที่ทำได้แค่มองพี่คินอยู่ห่าง ๆ มาตลอดสิบเดือนแบบผม การได้รู้จักที่อยู่ของเขาก็ถือเป็นความสำเร็จอีกขั้นที่ผมต้องจดบันทึกลงในไดอารี่แล้วล...

“เออ!” เขาชะโงกหน้าเข้ามาในตัวรถอีกครั้ง มือใหญ่ยังคงดึงที่จับประตูไว้แน่น ก่อนปล่อยเสียงแผ่วออกจากริมฝีปากที่เคลือบไว้ด้วยรอยยิ้มบาง

"ถึงบ้านแล้วบอกด้วยนะ"

...

..

.

กึก!

ประตูถูกปิดลงแล้วครับ...

ปิดก่อนที่ผมจะเผลอฉีกยิ้มกว้างและบิดตัวไปมาอย่างเขินอายเพียงเสี้ยววินาที หวังว่าสีของฟิล์มติดรถยนต์จะเข้มพอนะ ไม่งั้นพี่คินต้องเห็นอาการสติแตกของผมแน่ ๆ

แต่ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว...

ขอนิดหนึ่งแล้วกันนะครับ

"อร๊ายยยยยยยยยยยยย..."

• • • • • •

AUN+ : ไอ้ฝาย 9.09 AM

AUN+ : มึงจะเล่าเรื่องนั้นได้รึยัง 9.09 AM

AUN+ : กูรอเป็นวันแล้วเนี่ย 9.10 AM

ผมปล่อยให้ข้อความสุดท้ายของไอ้อั๋นปรากฏขึ้นบนหน้าจอโดยไม่กดอ่าน ก่อนพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่ออกจากปาก

ผมไม่ได้ลืมครับ และต้องรีบเล่าเรื่องบัดเดอร์ให้มันฟังแน่นอนถ้าไม่ฉุกคิดขึ้นมาได้ซะก่อน

คนที่รู้ว่าผมเป็นบัดเดอร์เนียนของพี่คินและรู้ว่าผมชอบพี่คินมากแค่ไหน ก็มีอยู่แค่คนเดียว...

ไอ้อั๋น

FFAI : มึงอยู่ไหน 9.11 AM
AUN+ : ออฟฟิศ 9.12 AM

แต่ผมไม่เชื่อ...และไม่อยากเชื่อว่าเป็นฝีมือของมัน จึงตั้งใจว่าจะถามมันไปตรง ๆ และรอฟังคำยืนยันจากปากของมัน

เอาวะ...

ผมแตะนิ้วบนเครื่องบันทึกเวลาเข้าออก ก่อนที่ประตูกระจกจะเปิดกว้างเชื้อเชิญให้ผมเข้ามาเผชิญหน้ากับความจริงภายในออฟฟิศ สองเท้าก้าวผ่านแผนกครีเอทีฟ พลางเหลือบมองไปทางโต๊ะทำงานที่ถูกเช็ดถูจนสะอาดเอี่ยมแต่ยังไม่พบผู้เป็นเจ้าของ

มาสายอีกแล้วสินะพี่คิน...

“เหม็นอะไรวะ”

เสียงบ่นลอย ๆ นั่นมาจากพี่ตี้ เขาย่นคิ้วพร้อมกับกวาดตาไปรอบ ๆ เพื่อมองหาที่มาของกลิ่นไม่พึงประสงค์

จำได้ว่าพี่คินนำถุงโดนัทไปทิ้งแล้วนิ...

เอ๊ะ! หรือลืมไว้ถุงหนึ่ง

แต่ช่างเถอะครับ...

ผมมีเรื่องที่สำคัญกว่าต้องทำ

“ไอ้อั๋น” ผมเรียกมันทันทีที่เดินมาถึงโต๊ะทำงานของตัวเอง

“มาแล้วเหรอมึง” มันร้องทักพลางเงยหน้าขึ้นจากสมุดบันทึก

เมื่อผมหันไปทางด้านหลังและพบว่าหัวหน้างานไม่ได้นั่งอยู่ในห้องประจำตำแหน่ง จึงไม่รีรอที่จะใช้จังหวะนี้เรียกไอ้อั๋นอีกครั้ง

“กูมีเรื่องจะคุยด้วย”

• • • • • •

TWITTER

@ihateworkday

19 Nov 2020 • 9.19 AM

อย่าหักเหลี่ยมโหดกันเลยนะ

ปกติก็ไม่ค่อยจะมีเพื่อนอยู่แล้ว

ผมเลือกทางเดินด้านหน้าห้องปริ๊นเตอร์เป็นสถานที่พูดคุยของเรา เพราะคาดเดาว่าในเวลาที่ทุกคนเพิ่งเริ่มทำงานคงยังไม่มีใครใช้ปริ๊นเตอร์มากนัก

"อั๋น กูถามจริง..." ผมดันน้ำลายอึกใหญ่ลงคอเพื่อลดทอนความตื่นเต้น "มึงจับบัดดี้ได้ชื่อใครวะ"

มันเหล่มองผมอยู่ครู่ใหญ่ คิดว่าคงสังเกตเห็นท่าทางร้อนใจจึงยอมตอบแต่โดยดี "เจ้เชอ...คนใกล้ตัว"

"จริง ๆ ใช่มั้ย" ผมสวนคำ "มึงจับได้พี่เชอรี่จริง ๆ ใช่มั้ย"

"เออ" มันพยักหน้า

"มึงไม่ได้เป็นบัดเดอร์กูใช่มั้ย" แต่ผมยังคงย้ำด้วยคำถามที่ตรงประเด็นที่สุด

เข้าใจไอ้อั๋นเลยครับ...มันงงเป็นไก่ตาแตกแน่นอน

ก่อนที่มันจะถอนหายใจแล้วเน้นเสียงหนักแน่นลงในทุกพยางค์

"กูไม่ได้เป็นบัดเดอร์มึง!" และตามมาด้วยคำถามปนด่า "มึงเป็นเหี้ยอะไรเนี่ย"

ไอ้อั๋นไม่ได้โกหกครับ...ผมมั่นใจเพราะมองเห็นสีหน้าและแววตาของมันอย่างชัดเจน

"เมื่อวานมีคนส่งไลน์มา บอกว่าเป็นบัดเดอร์กู" จึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้มันฟังทันที "มันบอกว่ามันเป็นคนเขียนข้อความในโพสต์อิทเอง"

"ฮะ!?..."

“มันรู้ว่ากูเป็นบัดเดอร์เนียนของพี่คิน” แค่นึกภาพตามที่ตัวเองพูดก็รู้สึกตื่นตระหนกจนแทบจะเป็นลมแล้วครับ “และมันก็รู้ด้วยว่ากูชอบพี่คิน มันเป็นคนบอกกูเอง”

“ฉิบหาย...”

ใช่ครับ...คำที่ไอ้อั๋นเอ่ยออกมานั่นแหละ คือความรู้สึกของผม

แต่ก่อนที่ผมจะพูดอะไรต่อจากนั้น เสียงกรีดร้องอย่างตกใจก็ดังขึ้นจากอีกฝั่งของออฟฟิศ ทำเอาผมและไอ้อั๋นสะดุ้งจนตัวโยน เราหันซ้ายขวาอยู่สักครู่เพื่อสำรวจเหตุการณ์รอบตัว เมื่อยังไม่พบความผิดปกติจึงกลับมาที่ปัญหาเดิม

“เรื่องนี้มีแค่เราสองคนที่รู้” ผมพูดเสียงแผ่วเพราะไม่อยากให้มันรู้สึกว่ากำลังถูกปรักปรำ “ไม่ใช่กู ไม่ใช่มึง กูก็นึกไม่ออกเลยว่าจะเป็นใค...”

ติ๊ด! ติ๊ด! ติ๊ด! ติ๊ด!

ไลน์! ไลน์! ไลน์! ไลน์!

ประโยคสุดท้ายของผมถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเตือนข้อความทางไลน์จากโทรศัพท์ของเราสองคนที่ดังขึ้นพร้อม ๆ กัน และไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลงง่าย ๆ นั่นทำให้เราต้องหยิบมันออกมาเพื่อสำรวจบทสนทนาที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจออย่างต่อเนื่อง

LINE GROUP – V Nine Staff

Tee : เชี่ย พีคมาก 9.29 AM

Tee sent a photo 9.29 AM

ผมใช้นิ้วขยายภาพที่พี่ตี้ถ่ายแล้วส่งเข้ามาในไลน์กรุ๊ปอย่างไม่ลังเล กล่องกระดาษขนาดประมาณสองฝ่ามือบรรจุซากหนูที่ตายอย่างน่าสยดสยอง ลำตัวเต็มไปด้วยบาดแผลเหวอะหวะ คราบเลือดเปรอะเปื้อนเป็นวงกว้าง เศษขนหลุดร่วงออกมาเป็นกระจุก

หรือว่า...นี่คือที่มาของกลิ่นเหม็นที่พี่ตี้พูดถึงเมื่อเช้า

LINE GROUP – V Nine Staff

Yourlittlenanny : เฮ้ย อะไรอ้ะ น่ากลัวมาก 9.30 AM

Tee : ของขวัญของไอ้คิน 9.31 AM

Tee sent a photo 9.31 AM

ภาพต่อมาคือฝาของกล่องที่มีกระดาษสีขาวติดอยู่สองใบ ใบหนึ่งบันทึกประโยคสั้น ๆ ที่ถูกเขียนด้วยลายมือ ส่วนอีกใบถูกประทับด้วยตรายางแบบเดียวกับที่ผมเคยติดลงในของขวัญชิ้นแรกทุกประการ

และเมื่อเพ่งมองข้อความเหล่านั้นชัด ๆ ผมก็รู้ได้ทันที

ว่าบัดเดอร์ของผมคนนี้...

ต้องไม่ปกติแน่นอน

...

..

.

‘จัดการให้แล้ว’

‘FROM YOUR FAKE BUDDER’